

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพโปรแกรมพลศึกษา สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ไว้

3 ตอนด้วยกัน คือ

- ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน
- ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา และแบบประเมินโปรแกรมพลศึกษา
- ตอนที่ 3 รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานของโปรแกรมพลศึกษา
- ตอนที่ 4 รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมพลศึกษา

ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน

เนื่องจากการประเมินเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินการในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องทางการศึกษา ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของการประเมินไว้ดังนี้ คือ

คณะกรรมการการร่วมในการวางเกณฑ์มาตรฐานการประเมิน (A joint committee on standards for evaluation, 1981 quoted in Nevo, 1983) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นการสืบสอบอย่างเป็นระบบเพื่อกำหนดค่าหรือคุณสมบัติ (worth or merit) ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง"

พีเตอร์ (Peter, 1975) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นกระบวนการของการค้นหา หรือการกำหนดค่า"

สตัฟเฟิลบีม (Strufflebeam, 1977) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นกระบวนการในการกำหนดกรอบ(delineating) การเก็บรวบรวมข้อมูล(obtaining)และการจัดเตรียมข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการพิจารณาตัดสินทางเลือกที่เหมาะสม(Judging decision alternatives)"

เทนบริงค์ (Tenbrink, 1974) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นกระบวนการในการใช้ข้อมูลสำหรับการพิจารณา และตัดสิน"

ไทเลอร์ (Tyler, 1950 quoted in Nevo, 1983) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นกระบวนการในการตัดสินว่าวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่ได้กำหนดไว้บรรลุผลอย่างแท้จริงหรือไม่"

วิลล์กู๊ด (Willgoose, 1961) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นกระบวนการในการพิจารณาตัดสินผลสัมฤทธิ์ (effectiveness) ในประสบการณ์ทางการศึกษา"

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศเพื่อช่วยในการตัดสินใจ"

อุทุมพร จามรมาน (2530) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่วัดตามเกณฑ์ภายใน และภายนอก"

จากความหมายดังกล่าวพอจะสรุปความหมายของการประเมินได้ว่าการประเมินเป็นกระบวนการในการใช้ข้อมูลเพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใด สำหรับการประเมินโปรแกรมได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้ คือ

ครอนบาช (Cronbach, 1981) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินโปรแกรมเป็นการตรวจสอบอย่างเป็นระบบในสิ่งที่เกิดขึ้นและผลที่ตามมาเพื่อนำไปช่วยสนับสนุนปรับปรุงโปรแกรมต่อไป"

อัลคิน (Alkin, 1992) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินโปรแกรมเป็นการนำข้อมูลที่มีอยู่ในโปรแกรมมารวมกันอย่างเป็นระบบเพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งนั้น"

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การประเมินโปรแกรมเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศในการปรับปรุงโปรแกรม และสารสนเทศในการตัดสินผลสัมฤทธิ์ของโปรแกรม"

นิตา ชูโต (2531) ได้สรุปประเด็นจากผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการประเมินโปรแกรมไว้หลายท่าน (Suchman, 1969 ; Scriven, 1973 ; Rutman, 1977) ไว้ว่า

การประเมินโปรแกรมเป็นการใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือการใช้เทคนิคการวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ เพื่อหาข้อมูลที่เป็นจริงและเชื่อถือได้เกี่ยวกับโปรแกรม เพื่อให้การตัดสินใจว่าโปรแกรมดังกล่าวดีหรือไม่ดีอย่างไร หรือเป็นการค้นหาว่าผลของกิจกรรมที่วางไว้ในโปรแกรมประสบความสำเร็จตรงกับวัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายของโปรแกรมหรือไม่ และได้สรุปความหมายเป็นของตัวเองไว้ว่า การประเมินโปรแกรมเป็นกิจกรรมการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ความหมายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความต้องการ การหาแนวทางวิธีการปรับปรุง วิธีการจัดการเกี่ยวกับโปรแกรม และหาผลที่แน่ใจว่าเกิดจากโปรแกรมเพื่อเป็นการเพิ่มคุณภาพ และประสิทธิภาพของโปรแกรมให้ดียิ่งขึ้น

จากความหมายดังกล่าวพอจะสรุปความหมายของการประเมินโปรแกรมได้ว่า การประเมินโปรแกรมเป็นกระบวนการในการใช้ข้อมูลสำหรับตัดสินคุณค่าหรือปรับปรุงโปรแกรมให้ดียิ่งขึ้น

ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา และแบบประเมินโปรแกรมผลศึกษา

2.1 โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา

โปรแกรมผลศึกษาเป็นกระบวนการในการจัดและบริหารปัจจัย หรือ กิจกรรมต่าง ๆ ทางผลศึกษาที่สามารถช่วยทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ประสงค์ของผลศึกษา ซึ่งได้มีผู้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของโปรแกรมผลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ดังนี้ คือ

การศึกษาการประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งชาติ (National study of secondary school evaluation, 1975) ได้ทำการศึกษา เภพท์สำหรับประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน โปรแกรมผลศึกษานั้นได้กล่าวถึงองค์ประกอบ และจุดมุ่งหมายของโปรแกรมผลศึกษาไว้ดังนี้ คือ

โปรแกรมผลศึกษาประกอบด้วยรายวิชาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยทำให้ บรรลุความต้องการของเยาวชนทางด้านร่างกายและนันทนาการ โปรแกรมผลศึกษา นั้นประกอบด้วยการสอนในชั้นเรียน(Required class instruction) โปรแกรมการแข่งขันทักษะในและระหว่างโรงเรียน และกิจกรรมนันทนาการ ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทางด้านร่างกาย (Related physical recreational activities) โดยมีจุดมุ่งหมายของโปรแกรมที่จะเน้นทางด้านจิตใจ อารมณ์ และสังคมเช่นเดียวกับการพัฒนาทางด้านร่างกาย

บุชเชอร์ (Bucher, 1979) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของ โปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัยว่าโปรแกรมผลศึกษานั้นประกอบด้วย

1. โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน เป็นการสอนพลศึกษาให้แก่แก่นักเรียนทุกคน
2. โปรแกรมบรรดิกการทางพลศึกษา(The adapted or program for the handicapped)เป็นการจัดพลศึกษาให้กับนักเรียนที่ไม่สามารถจะเข้าร่วมในโปรแกรมพลศึกษาปกติได้
3. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกโรงเรียน (The intramural and extramural athletics program) เป็นการจัดให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน
4. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนหรือระหว่างวิทยาลัย (The varsity interschool or intercollegiate athletics program)เป็นการแข่งขันกีฬาที่คัดเลือกเฉพาะนักกีฬาที่มีทักษะที่ดีไปร่วมแข่งขันกับนักกีฬาของโรงเรียนอื่น

สมาคมสุขภาพ พลศึกษา นันทนาการและการเต้นรำของอเมริกา (American Alliance for Health, Physical Education, Recreation and Dance [AAHPER], 1986)ได้เสนอบทความเพื่อเป็นทิศทางในการพัฒนาโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา รวม 8 หัวเรื่อง(Topic)ด้วยกันคือ

1. จุดมุ่งหมายของการสอน
2. หลักสูตร
3. ครูผู้สอน
4. สุขภาพ และความปลอดภัยของนักเรียน
5. ตารางและเวลาเรียน
6. วัสดุ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา
7. การวัดและประเมินผล และ
8. การรับรองวุฒิทางการศึกษา

วรัทกดิ์ เพียรชอบ (2523)ได้กล่าวถึงโปรแกรมพลศึกษาว่าควรที่จะจัดในด้านต่าง ๆดังต่อไปนี้ คือ

1. การจัดโครงการสอนผลศึกษาในชั้นเรียน คือการจัดการเรียนการสอนวิชาผลศึกษาให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาผลศึกษาที่กำหนดไว้
2. การจัดโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน คือการแข่งขันกีฬา ซึ่งจัดให้มีการแข่งขันในระหว่างพวกเดียวกันภายในโรงเรียนเดียวกัน
3. การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางยิ่งขึ้นอีกด้วย การแข่งขันกับนักเรียนในโรงเรียนอื่น ๆ ที่มีความสามารถเท่าเทียมกันหรือใกล้เคียงกัน
4. การจัดโครงการผลศึกษาพิเศษ คือการจัดผลศึกษาเพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างจากคนอื่น อันเนื่องมาจากความไม่พร้อมทางด้านสมรรถภาพหรือทักษะ หรือเนื่องมาจากความผิดปกติของร่างกาย

จากแนวคิดดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่าโปรแกรมผลศึกษาควรจะประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. การจัดการเรียนการสอนผลศึกษาในชั้นเรียน
2. การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
3. การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน
4. การจัดกิจกรรมผลศึกษาพิเศษ

2.2 ลักษณะของโปรแกรมผลศึกษาที่ดี

โคเวล และฮาเซลตัน (Cowell and Hazelton, 1955 quoted in Oberteuffer and Ulrich, 1962) ได้เสนอเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินลักษณะของโปรแกรมผลศึกษาที่ดีไว้ 9 ประการดังนี้ คือ

1. ได้การยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทั้งหมดของโรงเรียน
2. มีการจัดประสบการณ์ที่สมดุลเป็นอย่างดีที่จะกระตุ้นการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่เหมาะสมทางด้านสังคมและจิตใจ เช่นเดียวกับทางด้านร่างกาย และทักษะทางประสาทกล้ามเนื้อ
3. ช่วยทำให้เกิดจิตสำนึกในระบบประชาธิปไตย เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. อยู่บนพื้นฐานของความสนใจ ความต้องการ จุดมุ่งหมายและความสามารถที่จะสนับสนุนได้
5. มีการจัดประสบการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของนักเรียน
6. เป็นส่วนหนึ่งที่สังคมจะเข้ามาช่วยเหลือได้
7. มีสิ่งอำนวยความสะดวก การจัดแบ่งเวลา อุปกรณ์และผู้นำที่เพียงพอ สามารถที่จะจัดกิจกรรมตามที่นักเรียนต้องการได้อย่างกว้างขวาง
8. มีการประสานงานอย่างใกล้ชิดกับสุขภาพทั่วไป และโปรแกรมของโรงเรียน
9. มีการสนับสนุนการพัฒนาการทางด้านวิชาชีพ และสวัสดิการให้แก่ครูพลศึกษา

คณะกรรมการประเมินผลโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งชาติ (The committee for the national study of secondary school evaluation quoted in Daughtrey and Wood, 1976) ได้พัฒนาเกณฑ์ในการประเมินโปรแกรมพลศึกษาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ดังนี้ คือ

1. ครูพลศึกษาทุกคนในโรงเรียนจะต้องมีวิชาเอก หรือวิชาโททางพลศึกษา
2. สิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียนจะต้องมีความเหมาะสมกับโปรแกรมการสอนทั้งหมดซึ่งรวมถึงการสอนพลศึกษาทั่วไป ยิมนาสติกส์และ

กิจกรรมทางน้ำด้วย

3. ต้องมีการตรวจสอบทางร่างกาย(Physical Examinations) นักเรียนทุกคน
4. หลักสูตรต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนได้พัฒนาอย่างเต็มที่
5. วิชาพลศึกษาที่สอนต้องมีความสมดุลเป็นอย่างดี (Well-balanced) ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน
6. นักเรียนชายต้องเรียนใน 7 กิจกรรมจาก 8 กิจกรรมเหล่านี้คือ กีฬาทางน้ำ กลไกทางร่างกาย(Body mechanics) กิจกรรมการต่อสู้ (Combatives) ยิมนาสติกส์และยืดหยุ่น กีฬาบุคคลและคู่ เกมนันทนาการ กิจกรรมเข้าจังหวะและการเต้นรำ และกีฬาทีม สำหรับนักเรียนหญิงต้องเรียนใน 6 กิจกรรมจาก 7 กิจกรรมเหล่านี้คือ กีฬาทางน้ำ กลไกทางร่างกาย ยิมนาสติกส์และยืดหยุ่น กีฬาบุคคลและคู่ เกมนันทนาการ กิจกรรมเข้าจังหวะ และการเต้นรำ และกีฬาทีม
7. ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกโรงเรียน (Organized intramural and extramural activities)
8. โปรแกรมการสอนต้องมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาทางด้านทักษะการประสานงานของร่างกายทั้งหมด และสมรรถภาพทางกาย
9. ในแต่ละวิชาที่สอนจะต้องมีลำดับการสอนที่เป็นแบบก้าวหน้า
10. ต้องมีการกำหนดการแบ่งเวลาการสอน (Time allotment) ของแต่ละกิจกรรม
11. ในการสอนกิจกรรมที่ต้องออกกำลังกายหนัก (Vigorous activities) จะต้องจัดให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน
12. การจัดชั้นเรียนต้องคำนึงถึงปัจจัยของแต่ละบุคคล เช่น สุขภาพ การพัฒนาทางด้านทักษะ และระดับขั้นด้วย
13. โรงเรียนต้องมีการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความจำกัดทาง

ร่างกาย และมีทักษะน้อยด้วย

14. จะต้องไม่นำเอากิจกรรมหรือวิชาอื่น ๆ มาแทนชั่วโมงผลศึกษา
15. การสอนผลศึกษาจะสมบูรณ์จะต้องมีการให้คะแนนด้วย
16. การประเมินผลความก้าวหน้านักเรียนทุก ๆ อย่าง จะต้องเป็นการวัดแบบปรนัย (Objective measurement)
17. จะต้องมีการทดสอบทางด้านร่างกาย และสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนปีละ 2 ครั้ง โดยครั้งแรกเพื่อนำมาจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีพัฒนาการในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ เพื่อจัดการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน และอีกครั้งเพื่อประเมินผลความก้าวหน้า
18. ต้องมีการทดสอบทางทักษะและความรู้
19. การให้ระดับคะแนนต้องชัดเจนและสามารถสร้างความเข้าใจที่ดีกับนักเรียนและผู้ปกครองได้
20. จะต้องมีการประเมินโปรแกรมอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้เกณฑ์ประเมินของสมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐแคว้นวิฟอว์เนีย
21. โรงเรียนจะต้องมีการประเมินโปรแกรมเป็นระยะ ๆ โดยมีการกำหนดขั้นตอนและลำดับก่อนหลังไว้
22. อาจารย์ในหมวดวิชาจะต้องมีการพบปะกันเป็นประจำเพื่อที่จะได้มีการอภิปรายเพื่อที่จะปรับปรุงโปรแกรมการสอนให้ดีขึ้น และเพื่อปรับปรุงรายวิชาที่สอนด้วย

2.3 แบบประเมินโปรแกรมพลศึกษา

แจ๊คสัน (Jackson, 1954 quoted in Oberteuffer and Ulrich, 1962) ได้เสนอการประเมินโปรแกรมพลศึกษาไว้ 5 ด้านด้วยกันคือ

1. ด้านการบริหาร
2. ด้านหลักสูตร
3. ด้านการสอน
4. ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร (Extracurricular)
5. ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน

บูควอลเตอร์ (Bookwalter, 1967) ได้เสนอแบบประเมินเพื่อประเมินโปรแกรมการฝึกหัดครูในระดับปริญญาตรีสาขาพลศึกษา (A score card for evaluating undergraduate professional programs in physical education) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบให้คะแนนตามสภาพโปรแกรมพลศึกษาที่เป็นอยู่จริง โดยครอบคลุมในด้านต่างๆรวม 10 ด้านดังนี้ คือ

1. การจัดการดำเนินงานของสถาบันและภาควิชาโดยทั่วไป (General institutional and departmental practices) ประกอบด้วย นโยบายโดยทั่วไป การรวมกลุ่มทางวิชาชีพและการเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาชีพ (Professional affiliations and accreditation) การรับนักศึกษาใหม่ และการจัดการดำเนินงานต่างๆไปของภาควิชา
2. มาตรฐานของบุคลากรประกอบด้วยจำนวน คุณวุฒิในวิชาเอก ประสบการณ์ ปริมาณการสอน และสถานภาพทางวิชาการ
3. นโยบายและการปฏิบัติเกี่ยวกับหลักสูตรประกอบด้วย การศึกษาทั่วไป วิทยาศาสตร์พื้นฐาน การศึกษาทางวิชาชีพทั่วไป ทฤษฎีและเทคนิคทางวิชาชีพเฉพาะ

4. ด้านการสอนประกอบด้วย บุคลิกภาพของผู้สอน การวางแผน เทคนิคการสอน และการประเมินผล

5. โปรแกรมบริการ และหลักสูตรต่อเนื่อง (Service program and extended curriculum) ประกอบด้วยโปรแกรมการบริการ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน และกิจกรรมนันทนาการ

6. การบริการนักเรียน ประกอบด้วย การรับสมัคร การคัดเลือก การแนะนำ และการให้คำปรึกษา บริการทางด้านสุขภาพ บริการเรื่องหอพัก ด้านสถานที่ การติดตามและการบริการทางการศึกษา

7. ห้องสมุด และโสตทัศนูปกรณ์

8. วัสดุ และอุปกรณ์

9. สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับสถานที่ในร่มประกอบด้วยลักษณะโดยทั่วไป การบริหารการสอน นันทนาการ และการบริการ

10. สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับสถานที่กลางแจ้ง ประกอบด้วยลักษณะโดยทั่วไป สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับรายวิชาการบริการ และเทคนิคทางวิชาชีพ สิ่งอำนวยความสะดวกในการแข่งขันกีฬาภายใน และการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัย

ลาปอร์ต (Laporte revised by Cooper, 1968) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา (โปรแกรมของชาติ) โดยได้เสนอแบบประเมินโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาของโรงเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา (Laporte' Health and Physical Education Score Card NO. I) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบให้คะแนนตามสภาพโปรแกรมพลศึกษาที่เป็นอยู่จริงโดยครอบคลุมในด้านต่าง ๆ รวม 5 ด้านคือ ด้านการจัดโปรแกรมกิจกรรมพลศึกษา ด้านสถานที่กลางแจ้ง ด้านสถานที่ในร่ม ด้านการจัดการบริหารชั้นเรียนพลศึกษา และด้านการตรวจสุขภาพและการบริการทางสุขภาพของนักเรียน และแบบประเมินโปรแกรม

สุขภาพและผลศึกษาของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้น (Laporte' Health and Physical Education Score Card NO. II) โดยครอบคลุมในด้านต่าง ๆ รวม 10 ด้านต่างๆ คือ ด้านโปรแกรมของกิจกรรม ด้านพื้นที่กลางแจ้ง ด้านพื้นที่ในร่ม ด้านห้องเก็บของและห้องอาบน้ำ ด้านสรว่ายน้ำ ด้านวัสดุและอุปกรณ์ ด้านการตรวจสุขภาพและการให้บริการด้านสุขภาพ ด้านการผลศึกษาพิเศษ ด้านการจัดและการบริหารชั้นเรียน และด้านการแข่งขันกีฬา ภายในและระหว่างโรงเรียน

ภาควิชาการศึกษาของรัฐโคโรลาโด (Quoted in Daughtrey and Woods, 1971) ได้เสนอแบบประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ ดังนี้คือ

1. มีการสอนผลศึกษาโดยครูที่มีวุฒิการศึกษาทางผลศึกษา หรือได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศน์ที่มีวุฒิการศึกษาทางผลศึกษาหรือไม่
2. ก่อนที่นักเรียนทุกคนจะเข้าร่วมกิจกรรมผลศึกษา ได้มีการตรวจสุขภาพ ก่อนหรือไม่
3. นักเรียนจะต้องผ่านการตรวจสุขภาพอย่างน้อยทุก ๆ 3 ปีหรือไม่
4. นักเรียนทุกคนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงระดับชั้น 12 ได้เรียนผลศึกษาทุกคนทุกวันหรือไม่
5. มีชั่วโมงเรียนเพียงพอที่สามารถจะสอนกิจกรรมผลศึกษาได้จนนักเรียนเกิดความชำนาญเพียงพอหรือไม่
6. ขนาดชั้นเรียนมีสัดส่วนระหว่างนักเรียนกับครูเหมือนกับวิชาอื่น ๆ หรือไม่
7. ในระดับชั้นเรียนที่เหมาะสม หลักสูตรการเรียนประกอบด้วยกิจกรรมเหล่านี้หรือไม่ กิจกรรมเข้าจังหวะ การเลียนแบบ(mimetics) เกมนำเกมผลัด กีฬาหรือเกมทีม กิจกรรมทดสอบตนเอง รวมการตีลังกาและกิจกรรมที่ใช้อุปกรณ์ การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย เพาะกาย ยกน้ำหนัก การต่อสู้

ป้องกันตัว (Combatives) กีฬาที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันประเภทเดี่ยว และคู่ กีฬาทางน้ำ เช่น การว่ายน้ำ การช่วยชีวิตในการใช้สระว่ายน้ำของ โรงเรียน ชมชน หรือส่วนตัว

8. โปรแกรมมีการทดสอบในด้านสมรรถภาพทางกาย ทักษะ และ ความรู้ เป็นประจำหรือไม่

9. มีสิ่งช่วยชี้แนะหลักสูตรที่มีแนวคิดที่ชัดเจนและใช้งานได้และเป็น ช่วง ๆ ตามลำดับขั้นตลอดทุกระดับชั้นเรียนหรือไม่

10. มีการจัดกิจกรรมแบบสหศึกษาในชั้นเรียน หรือกิจกรรมเสริม หลักสูตรหรือไม่

11. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม กีฬาภายในโรงเรียนแบบสหศึกษาหรือไม่

12. มีการจัดกีฬาระหว่างโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มากพอโดย มีนักเรียนชายเข้าร่วมเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่เหมาะสมกับที่ตั้งทะเบียน หรือไม่

13. มีการจัดโปรแกรมกีฬาสำหรับนักเรียนหญิงโดยยึดตามคำแนะนำ ใหม่ ๆ ของสมาคมพลศึกษาและนันทนาการของสหรัฐอเมริกา หรือไม่

14. มีการจัดโปรแกรมกีฬาภายในโรงเรียนสำหรับนักเรียนชายและ หญิง ในระดับชั้น 4 ถึง 6 ซึ่งมีทั้งกิจกรรมประเภทบุคคล และประเภททีมโดย ต้องการให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมกันมาก ๆ หรือไม่

15. มีการจัดชั้นเรียนพลศึกษาโดยคำนึงถึงทักษะและวุฒิภาวะหรือไม่

16. มีหนังสือ ภาพยนตร์หรือสื่อทางโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ และเอกสาร ตำราทางวิชาการเกี่ยวกับ พลศึกษาและกีฬาให้ใช้ทั้งครูและนักเรียนหรือไม่

17. มีที่ว่าง สิ่งอำนวยความสะดวก วัสดุ อุปกรณ์สำหรับ โปรแกรมอย่างเพียงพอหรือไม่

18. มีการทำประกันอุบัติเหตุ หรือได้รับรองในความรับผิดชอบจาก ผู้ปกครองหรือไม่

สมาคมสุขศึกษา พลศึกษาและนันทนาการของรัฐโอไฮโอ ร่วมกับ
ภาควิชาการศึกษาของรัฐโอไฮโอ (Quoted in Resick, 1975) ได้เสนอ
เกณฑ์การประเมินพลศึกษา ซึ่งเป็นแบบประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วยตัวเอง
ประกอบด้วย การประเมินในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ด้านปรัชญาและหลักการ
2. ด้านการจัดและบริหาร
3. ด้านการจัดชั้นเรียน
4. ด้านบุคลากร
5. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ทางพลศึกษา
6. ด้านโปรแกรมการเลือก (Elective program) และ
7. ด้านปัญหาพิเศษ (Special problems)

วาร์ตักค์ เพียร์ชอป (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมิน
โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทย" โดยมี
ความมุ่งหมายที่จะประเมิน และจัดระดับคุณภาพของสถานภาพโปรแกรมพลศึกษา
ของโรงเรียนรัฐบาล ในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทย ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมิน
โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้น โดยดัดแปลงจากแบบประเมิน
โปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของลาปอร์ต
(Laporte' Health and Physical Education Score Card NO.II)
ซึ่งสามารถกรอกคะแนน และให้คะแนนตามขนาดและจำนวนของสถานที่ และ
อุปกรณ์และระดับคุณภาพของโปรแกรมพลศึกษา โดยจะคลุมในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. วัสดุของครูพลศึกษา
2. ขนาดของสถานที่กลางแจ้งและในร่มที่สามารถใช้ในโปรแกรม
พลศึกษาได้
3. จำนวนของอุปกรณ์ส่วนกลางที่สำคัญบางชนิดที่โรงเรียนควรเตรียม
ไว้เพื่อการเรียนการสอน

4. การบริหารและการดำเนินงานของโปรแกรมพลศึกษา
5. ด้านการจัดสถานที่ และอุปกรณ์ในโปรแกรมพลศึกษา
6. ด้านการดำเนินการสอนในชั้นเรียน
7. ด้านการจัดการแข่งขันกีฬากายในโรงเรียน
8. ด้านการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และ
9. ด้านการจัดพลศึกษาพิเศษและนันทนาการ

วิริยา บุญชัย, อริสา พงษ์อมรพรหม และไพวัลย์ ตัณฑลาพณ(2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินโครงการพลศึกษาของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของไทย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาสถานภาพของโครงการพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของไทยและเพื่อเปรียบเทียบสถานภาพของโครงการพลศึกษาในโรงเรียนระหว่างภาค ท้องที่ และเขตการศึกษาต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ดัดแปลงแบบประเมินสถานภาพของโครงการพลศึกษา ของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของรัฐโอไฮโอ โดยมีลักษณะเป็นแบบแสดงความคิดเห็น 5 อันดับคือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยมากที่สุด ตามสภาพความเป็นจริงของการจัดโครงการพลศึกษาในโรงเรียน ใน 7 ด้าน คือ

1. ด้านปรัชญาและหลักการ
2. ด้านการจัดและบริหารพลศึกษา
3. ด้านการบริหารชั้นเรียน
4. ด้านบุคลากร
5. ด้านหลักสูตร
6. ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และ
7. ด้านการประเมินผลและการให้คะแนน

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานของโปรแกรมพลศึกษา

กรมพลศึกษา (2522) ได้จัดให้มีการดำเนินการวิจัยและสัมมนาทางวิชาการเพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดบุคลากร อุปกรณ์ งบประมาณ และสถานที่ ผลจากการวิจัยและสัมมนาพอสรุปได้ดังนี้ คือการพิจารณากำหนดวุฒิครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาควรกำหนดวุฒิดังนี้คือในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรกำหนดวุฒิการศึกษาไว้อย่างน้อย ป.กศ.สูงพลศึกษา หรือ ป.กศ.สูงวิชาเอกพลศึกษา และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรกำหนดวุฒิไว้อย่างน้อย ป.กศ.สูงพลศึกษา หรือ ป.กศ.สูงวิชาเอกพลศึกษา และถ้าจะให้ดีควรเป็นวุฒิปริญญาตรีพลศึกษา การจัดการพลศึกษาในโรงเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายควรกำหนดสำหรับนักเรียนปกติควรเป็นห้องละ 30-35 คน ถ้าเป็นไปไม่ได้ขอแนะนำว่าไม่ควรเกินห้องละ 40 คน และสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพิเศษหรือพิการควรเป็นห้องละ 15-20 คน ถ้าเป็นไปไม่ได้ขอแนะนำว่าไม่ควรเกินห้องละ 25 คน และอัตราส่วนระหว่างครูพลศึกษาต่อนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา 1 ต่อ 160 คน ถือว่าดีมาก 1 ต่อ 180 คน ถือว่าปานกลางและขั้นต่ำคือ 1 ต่อ 200 คน และการกำหนดคาบต่อสัปดาห์ที่ทำการสอนที่เหมาะสมของครูพลศึกษาคือ 16-20 คาบต่อสัปดาห์

วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ (2525) ได้เสนอแนะจำนวนอุปกรณ์ที่จำเป็นที่จะต้องใช้ในการสอนพลศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาในคาบหนึ่งซึ่งมีจำนวนนักเรียน 40 คน ไว้ดังนี้ คือ

จำนวนอุปกรณ์ที่จำเป็นที่จะต้องใช้ในการสอนพลศึกษา

1. ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกวอลเลย์บอล ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 ลูก ถ้าจะให้ดีควรมี 20 ลูก
2. ลูกตะกร้อ ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 20 ลูก แต่ถ้าจะให้ดีควรมี 40 ลูก

3. โต๊ะเทเบิลเทนนิสพร้อมตาข่าย ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 5 ตัว แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 10 ตัว
4. ไม้เทเบิลเทนนิส ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 20 อัน แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 40 อัน
5. ไม้แรกเกตแบดมินตัน ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 20 อัน แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 40 อัน
6. ห่วงข้ามตาข่าย ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 อัน แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 20 อัน
7. เส้ากระโดดสูงพร้อมไม้พาด ควรจะมีอย่างน้อย 5 ชุด แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 10 ชุด
8. เส้ากระโดดค้ำพร้อมไม้พาด ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 5 ชุด แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 10 ชุด
9. ลูกกุ่มน้ำหนักชาย หญิง ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 ลูก แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 20 ลูก
10. แหวนฝึกซ้อม (ไม้ไผ่) ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 อัน แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 40 อัน
11. กระบี่ ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 20 อัน แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 40 อัน
12. คานสองมือ ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 20 คู่ แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 40 คู่
13. ลูกแฮนด์บอล ควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 ลูก แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 20 ลูก
14. เบาะยิมนาสติกส์และยืดหยุ่นควรจะมีอย่างน้อยที่สุด 10 เบาะ แต่ถ้าจะให้ดี ควรจะมี 20 เบาะ (ขนาด 1.5 x 4 เมตร)

กรมสามัญศึกษา(2527)ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ 6 ด้านด้วยกันคือ ด้านเกี่ยวกับโรงเรียนกับชุมชน ด้านสภาพของโรงเรียน และการบริหารทั่วไป ด้านงานธุรการ ด้านงานวิชาการ ด้านงานปกครองนักเรียน และด้านงานบริการ ในด้านสภาพของโรงเรียนและการบริหารทั่วไปนั้นได้กำหนดเกณฑ์ของความเหมาะสมด้านคุณวุฒิของบุคลากรไว้ว่า ในด้านวุฒิทางการศึกษา สำหรับผู้บริหารหรือครูผู้สอนนั้น ควรมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยในระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่า ถ้ามีผู้บริหารหรือครูผู้สอนมีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าต่ำกว่าร้อยละ 20 จะได้ 0 คะแนนถ้ามีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าระหว่างร้อยละ 20-39 จะได้ 1 คะแนน ถ้ามีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าระหว่างร้อยละ 40-59 จะได้ 2 คะแนน ถ้ามีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าระหว่างร้อยละ 60-79 จะได้ 3 คะแนน มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าระหว่างร้อยละ 80-99 จะได้ 4 คะแนนและถ้ามีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่าร้อยละ 100 จะได้ 5 คะแนน และในด้านงานวิชาการ ได้กำหนดเกณฑ์ของการจัดครูเข้าสอนด้านความเหมาะสมของจำนวนคาบที่สอนไว้ว่า ถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ยเกินกว่า 22 คาบหรือน้อยกว่า 13 คาบ จะได้ 0 คะแนน ถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ย 22 คาบหรือ 13 คาบ จะได้ 1 คะแนน ถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ย 21 คาบ หรือ 14 คาบ จะได้ 2 คะแนน ถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ย 20 คาบ หรือ 15 คาบ จะได้ 3 คะแนน ถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ย 19 คาบ หรือ 16 คาบ จะได้ 4 คะแนน และถ้ามีคาบเวลาสอนโดยเฉลี่ย 17-18 คาบ จะได้ 5 คะแนน และในด้านความเหมาะสมของพื้นฐานความรู้ในวิชาที่สอนนั้นได้กำหนดไว้ว่า ถ้าครูผู้สอนสอนตรงตามวุฒิต่ำกว่าร้อยละ 20 จะได้ 0 คะแนน ถ้าสอนตรงตามวุฒิระหว่างร้อยละ 21-40 จะได้ 1 คะแนน ถ้าสอนตรงตามวุฒิระหว่างร้อยละ 41-60 จะได้ 2 คะแนน ถ้าสอนตรงตามวุฒิระหว่าง 61-75 จะได้ 3 คะแนน ถ้าสอนตรงตามวุฒิระหว่างร้อยละ 76-90 จะได้ 4 คะแนน และถ้าตรงตามวุฒิระหว่างร้อยละ 91-100 จะได้ 5 คะแนน

กรมสามัญศึกษา (2532) ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐาน และคู่มือการประเมินมาตรฐานของโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้น โดยได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนออกเป็น 2 ด้าน คือ 1. ด้านคุณภาพ ซึ่งจะนำไปใช้ประเมินคุณภาพของโรงเรียนซึ่งประกอบด้วยด้านต่างๆ 6 ด้าน คือ ด้านการบริหารทั่วไป งานธุรการ งานวิชาการ งานปกครองนักเรียน งานบริการ และโรงเรียนกับชุมชน และ 2. ด้านปริมาณซึ่งเสนอไว้เพื่อเป็นข้อมูลให้โรงเรียนได้นำไปพิจารณาเพื่อจะพัฒนาคุณภาพของโรงเรียนตามที่โรงเรียนเห็นสมควร และตามความจำเป็นของโรงเรียนซึ่งประกอบด้วย เกณฑ์มาตรฐานบุคลากร เกณฑ์มาตรฐานอาคารเรียน อาคารประกอบและเกณฑ์มาตรฐานการจัดบริการด้านต่าง ๆ

ลาปอร์ต (Laporte revised by Cooper, 1968) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา (โปรแกรมของชาติ) ได้สรุปผลเกี่ยวกับเกณฑ์ต่าง ๆ ที่น่าสนใจไว้ดังนี้คือ ในด้านจำนวนนักเรียนและขนาดของชั้นเรียนนั้นควรจะมีนักเรียนเพียง 35 คน และไม่ว่าในกรณีใดก็ตามจะต้องไม่เกิน 45 คนต่อชั้นเรียนเป็นอันขาด และในกรณีที่การสอนนั้นเป็นการสอนนักเรียนที่ต้องการการเอาใจใส่ดูแลเป็นพิเศษ ขนาดของชั้นเรียนก็ควรจะลดน้อยลงไปด้วยคือประมาณ 20-25 คน และไม่ควรมีเกิน 35 คนเป็นอันขาด และในด้านอัตราชั่วโมงสอนของครูพลศึกษาไม่ควรจะเกิน 5 ชั่วโมงต่อวันหรือ 1,500 นาทีต่อสัปดาห์ ในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาไม่ว่าในกรณีใดก็ตามไม่ควรจะให้ครูพลศึกษาสอนเกินวันละ 6 ชั่วโมงหรือสัปดาห์ละ 1,800 นาทีต่อสัปดาห์ ทั้งนี้รวมเวลาที่ต้องรับผิดชอบในกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ หลังโรงเรียนเลิกแล้วด้วย และเมื่อสรุปแล้ววันหนึ่งครูไม่ควรจะสอนหรือรับผิดชอบนักเรียนมากกว่า 250 คน แต่ถ้าจะให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพแล้วควรจะรับผิดชอบนักเรียนเพียงวันละ 200 คนเท่านั้น

ตอนที่ 4 รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมพลศึกษา

รายงานการวิจัยในประเทศ

คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2517) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล มัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามถามครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในชั้นเรียนร้อยละ 100 โปรแกรมการแข่งขันกีฬากายในโรงเรียนร้อยละ 98 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนร้อยละ 82 โปรแกรมสันตนาการร้อยละ 53 โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนปกติร้อยละ 10 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนนำกิจกรรมพลศึกษาไปใช้ในเวลาว่าง ฝึกความมีน้ำใจนักกีฬา สร้างความสามัคคี กิจกรรมพลศึกษาที่จัดสอนและแข่งขันมากคือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน และยิมนาสติกส์ การดำเนินการด้านโปรแกรมพลศึกษา ได้จัดให้สนองความต้องการ ความสนใจของนักเรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เรียนพลศึกษา และแข่งขันกีฬาคตามความสามารถของแต่ละบุคคล สำหรับปัญหาในการจัดโปรแกรมพลศึกษา โรงเรียนยังคงมีปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่และจำนวนครูพลศึกษาที่มียังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ผาณิต บิลมาศ (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะครูพลศึกษาที่พึงปรารถนา สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ควรประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1.1 ด้านการสอนครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ ความมุ่งหมายของหลักสูตรทางการพลศึกษา และรู้จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติ

1.2 ด้านสุขภาพทางกายและสุขภาพทางจิต ครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความคล่องแคล่วว่องไว และมีสมรรถภาพทางกายดี

1.3 ด้านวิชาการครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องอันตรายที่จะเกิดจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษา และเอาใจใส่ป้องกันโรคติดต่อ

1.4 ด้านบุคลิกภาพครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีการควบคุมอารมณ์ และอดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง

1.5 ด้านคุณธรรมความประพฤติ และการมีน้ำใจนักกีฬา ครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานและซื่อสัตย์สุจริต

1.6 ด้านมนุษยสัมพันธ์ ครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นๆ ได้ดี และให้ความร่วมมือในกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียน

1.7 ด้านการอบรม การปกครองและการเป็นผู้นำ ครูพลศึกษาควรเป็นตัวอย่างที่ดี และรักษาความลับของนักเรียน

1.8 ด้านการเป็นพลเมืองดีในสังคมประชาธิปไตย ครูพลศึกษา ควรเป็นผู้ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และรู้จักรักษาความลับของราชการ

1.9 ด้านความเชื่อมั่นในตัวเองและเป็นตัวของตัวเอง ครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่มีความภูมิใจในอาชีพ มีสัจจะ และซื่อตรงต่อตัวเอง

1.10 ด้านการกีฬา และความสามารถทางการกีฬา ครูพลศึกษาควรเป็นผู้ที่สามารถสอนและเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาได้หลายอย่าง และมีลักษณะท่าทางของนักกีฬา

2. ความคิดเห็นของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนรัฐบาล หัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาล อาจารย์ใหญ่โรงเรียนราษฎร์ และหัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษาโรงเรียนราษฎร์ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

จันทน์ อโศกชานนท์ (2522) ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค" ผลการวิจัยพบว่า

1. หัวหน้าหมวดวิชาควรมีคุณลักษณะดังนี้คือ มีอายุระหว่าง 31-35 ปี มีประสบการณ์ในการสอนมาอย่างน้อย 5 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความรับผิดชอบและมีระเบียบในการทำงาน มีอารมณ์มั่นคงสามารถควบคุมครูอาจารย์ในหมวดวิชา มีมนุษยสัมพันธ์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความยุติธรรม และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ

2. บทบาทและหน้าที่ที่สำคัญมากที่สุดของหัวหน้าหมวดวิชาคือร่วมมือกับครูอาจารย์ในหมวดวิชา จัดวางแผนการสอนและจัดตารางสอนของหมวดวิชา จัดครูเข้าสอนตามความถนัดในแต่ละวิชาที่เปิดสอน จัดให้ครูอาจารย์เข้าสอนแทนในกรณีที่ครูอาจารย์ประจำวิชา ลาป่วย ขาด เปิดโอกาสให้ครูอาจารย์ไปศึกษาต่ออบรม ประชุมหรือดูงานเพิ่มเติม ติดตามผลงานที่มอบหมายให้ครูอาจารย์แต่ละคน รับผิดชอบ เปิดโอกาสให้ครูอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงงานด้านวิชาการ แบ่งงานให้ครูอาจารย์ตรงความสามารถโดยมอบอำนาจและหน้าที่ความรับผิดชอบให้โดยตรง เพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของงานร่วมกัน ยกย่องและเสนอความคิดเห็นของอาจารย์ต่อผู้บังคับบัญชาหรือบุคคลอื่นๆ เพื่อเป็นกำลังใจในการทำงาน ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และการแข่งขันกีฬานอกหรือระหว่างโรงเรียน ดูแลการเก็บรักษาสถานที่และอุปกรณ์ต่างๆให้อยู่ในสภาพที่ดีและเสนอความคิดเห็นเพื่อพิจารณาความคิดเห็นความดีความชอบของครูอาจารย์ในหมวดวิชาต่อฝ่ายบริหาร

พิทักษ์ พลจันทร์ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนในส่วกลาง" ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเน้นวัตถุประสงค์ในด้าน การปลูกฝังให้นักเรียนรักการออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา การเพิ่มพูนทักษะ

และใช้ความสามารถในเชิงกีฬาที่แท้จริง การส่งเสริมความสามัคคีกลมเกลียวของนักเรียนและการฝึกฝนให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬา ประเภทกีฬาที่โรงเรียนส่งเข้าแข่งขันมากที่สุดได้แก่ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล และกรีฑา

2. ปัญหาที่โรงเรียนประสบได้แก่ โรงเรียนไม่มีงบประมาณในการดำเนินการเตรียมตัวนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน นักกีฬาของโรงเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำ การแข่งขันมุ่งไปที่การเอาชนะกันเป็นสำคัญ นักกีฬาส่วนใหญ่มีภาระกิจประจำวัน ที่ต้องช่วยเหลือผู้ปกครองทำงานบ้าน ทักษะทางการกีฬาประเภทต่างๆ ของนักเรียนโดยทั่วไปมีมาตรฐานต่ำ ครูพลศึกษาไม่มีการสอนมากไม่มีเวลาฝึกสอนนักกีฬา เข้าร่วมการแข่งขัน ความยากลำบากในการควบคุมความประพฤติและมารยาทในการดูกีฬาในสนามแข่งขัน

3. ผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์หัวหน้าหมวดพลานามัยมีความคิดเห็นในด้านปัญหาการสนับสนุนกีฬา การคัดเลือกนักกีฬาของโรงเรียน การปกครองนักกีฬา และผู้ดูกีฬาสนามและอุปกรณ์กีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้บริหารโรงเรียน อาจารย์หัวหน้าหมวดพลานามัย และเจ้าหน้าที่พลศึกษาที่มีความเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิลปพงศ์ ศรีวุฒิ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามให้ครูพลศึกษา ผู้บริหารนักเรียน จำนวนทั้งสิ้น 320 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครทุกโรงเรียน มีการจัดการดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาครบทั้ง 5 โปรแกรมโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้มีความเข้าใจในวิชาพลศึกษา เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ให้มีการแสดงออกทางกีฬาและสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อ

วิชาพลศึกษา กิจกรรมที่จัดให้มีการเรียนการสอนและการแข่งขัน ได้แก่ ฮีตหุ่น เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล กอล์ฟ บาสเกตบอล ฟุตบอล มวยไทย แบดมินตัน และตะกร้อ

2. ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา เวลา และชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ขาดงบประมาณ ไม่มีห้องพักครู ขาดตำราเรียนและคู่มือครู ปัญหาด้านการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน คือ ขาดงบประมาณค่าใช้จ่าย ขนาดสนามฝึกซ้อม ขาดสวัสดิการนักกีฬา ปัญหาด้านสันตนาการ คือ ขาดเวลาสำหรับจัดกิจกรรม ขาดความร่วมมือ ปัญหาด้านบรรณการ คือ ผู้ปกครองและนักเรียนไม่เข้าใจ และไม่สามารถจัดดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์

สุพรรณ จิตต์ภักดี (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 8" ผลการวิจัยพบว่า มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาทุกด้าน ไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ตามหลักสูตร นักเรียนมากเกินไป ขาดหนังสือตำราที่ใช้ในการเรียนการสอน ขาดงบประมาณ ขาดความร่วมมือจากคณะกรรมการผู้บริหารไม่สนับสนุนครูพลศึกษามีจำนวนน้อย ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย สถานที่ฝึกกีฬาในร่ม อุปกรณ์ไม่เพียงพอและศึกษานิเทศก์ก็ไม่เคยให้คำแนะนำช่วยเหลือครูพลศึกษาเลย

ไพโรจน์ สุวรรณภักดี (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ประสบมากที่สุดตามความเห็นของผู้บริหารโรงเรียนคือ สถานที่ไม่เพียงพอโดยเฉพาะสถานที่กลางแจ้ง และขาดการตรวจสอบสภาพนักเรียนก่อนเข้าร่วมการแข่งขัน ส่วนครูพลศึกษาและครูอื่น ๆ มีความเห็นว่าปัญหาที่ประสบมากที่สุด ได้แก่ ขาดเงินสำหรับจ่ายค่าล่วงเวลา และสวัสดิการสำหรับบุคลากร ขาดการนำกิจกรรมประเภทที่เป็นศิลปะประจำชาติ

เช่น กระบี่กระบอง ตะกร้อ ใช้เป็นกิจกรรมการแข่งขัน ขาดการประสานงาน และความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครูพลศึกษาและครูอื่น ๆ และขาดงบประมาณในการจัดและดำเนินการแข่งขัน จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูพลศึกษา และครูอื่นๆ ในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์เกี่ยวกับปัญหาด้านต่างๆ ด้วยค่า "ที" ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารและบุคลากร และปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการแข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูพลศึกษาและครูอื่นๆ เกี่ยวกับปัญหาด้านต่างๆ ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับการตั้งวัตถุประสงค์และปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อนันต์ เอื้อวเจริญ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู และครูพลศึกษา เกี่ยวกับสมรรถภาพของครูพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหารและครูอื่นๆ มีความเห็นว่าครูพลศึกษาควรมีสมรรถภาพในด้านต่อไปนี้อยู่ในระดับมาก คือ สมรรถภาพในด้านความเข้าใจ และการใช้หลักสูตรการสอน และการบริหารด้านวิชาการ ด้านการปกครองชั้นเรียน และการแนะแนว ด้านการมีมนุษยสัมพันธ์ ด้านการปรับปรุงบุคลิกภาพ ด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ด้านการประเมินผล และด้านพฤติกรรมทั่วไป สำหรับครูพลศึกษาเองนั้นยังมีความเห็นนอกเหนือไปกว่า ครูพลศึกษาควรมีสมรรถภาพในด้านต่อไปนี้ คือ ครูพลศึกษาจะต้องเห็นว่าการสอนพลศึกษาเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ครูพลศึกษาจะต้องมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องมีชื่อเสียงสุจริตต่อหน้าที่ และอาชีพของตนเอง จะต้องเห็นว่าการสอนและการช่วยเหลือให้นักเรียนในโรงเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ต้องมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพของตน ยินดีให้ความช่วยเหลือโรงเรียน สนใจและปรับปรุงวิชาชีพของ

ตนเอง มีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบสูง มีความซื่อสัตย์ตรงต่อเวลาและมีเหตุผล มีความรับผิดชอบในการสอน

สุรพล ศรีหลประพันธ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 216 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมในเขตการศึกษา 10 มีการจัดโปรแกรมผลศึกษาดังนี้ การสอนผลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนกิจกรรมพิเศษสำหรับเด็ก ผิดปกตินั้นไม่มีการจัด วัตถุประสงค์ในการจัดโปรแกรมผลศึกษาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีต่อวิชาผลศึกษาให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม และเพื่อสร้างคุณธรรมด้านต่าง ๆ เช่น อารมณ์ ระเบียบวินัย น้ำใจนักกีฬา การเสียสละ ความสามัคคี โรงเรียนส่วนใหญ่จัดสอนวิชาบังคับตามหลักสูตร พ.ศ. 2521 กิจกรรมที่จัดแข่งขันและเพื่อนันทนาการ ได้แก่ วอลเลย์บอล ฟุตบอล เซปักตะกร้อ และบาสเกตบอล ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา พบว่า จำนวนครูผลศึกษา งบประมาณ วัสดุทัศนูปกรณ์ และอุปกรณ์ผลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดสถานที่ทำความสะอาดร่างกาย สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่ม และห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดหนังสือและเอกสารทางด้านผลศึกษาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ครูผลศึกษา ไม่ได้รับการนิเทศการสอน และมีงานพิเศษมากเกินไป

พีชเรข พิริยหะพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษา จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่มีการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนดังนี้ โครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียนและโครงการการ

แข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนจัดทุกโรงเรียน ส่วนโครงการแข่งขันกีฬาภายนอก
ระหว่างโรงเรียน กับโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการจัดเป็นส่วนมาก ส่วน
โครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่อุปถัมภ์มีจัดน้อยมาก สำหรับปัญหา
ในการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนได้แก่ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ
กับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาด
ความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์ทางเทคนิค และเรื่องอำนวยความสะดวก
สะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมพลศึกษา

วิวัฒน์ไชย วรบรร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและ
ดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" โดย
ใช้แบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์พลศึกษาในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
จำนวน 55 ชุด ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประกอบด้วย โครงการสอนพลศึกษาใน
โรงเรียน โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โครงการจัดแข่งขันกีฬาระหว่าง
โรงเรียน และโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ยกเว้นโครงการ
จัดกิจกรรมพิเศษทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่ผิดปกตินั้นส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสำหรับ
ปัญหาในการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนนั้น โรงเรียนสาธิต
สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยทุกโครงการ ยกเว้น
โครงการจัดกิจกรรมพลศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติ โรงเรียนสาธิตส่วน
ภูมิภาค พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

พงษ์ศักดิ์ ภูมิพันธ์ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของ
ครูพลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
แบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษา จำนวน
600 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรพลศึกษา
พ.ศ. 2521 และจุดประสงค์รายวิชาบังคับพลศึกษา ครูพลศึกษาในโรงเรียน

มัธยมศึกษาตอนต้น แบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ประสบปัญหา มาก ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติหรือมีทักษะตามวัตถุประสงค์และจุดประสงค์ได้ และวัตถุประสงค์มีมากเกินไป ความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาพลศึกษารายวิชาบังคับทุกวิชา ตามหลักสูตร พ.ศ.2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาประสบปัญหา มาก คือ ด้านอุปกรณ์และสถานที่ เกี่ยวกับไม่มีห้องเปลี่ยนชุดกีฬา และไม่มีที่ต้มน้ำหรือที่ทำ ความสะอาดร่างกาย ด้านการวัดผลและประเมินผล เกี่ยวกับเวลาวัดผลใน ชั่วโมงเรียนไม่เพียงพอ ด้านครูพลศึกษา เกี่ยวกับครูพลศึกษาไม่เพียงพอ และครูพลศึกษาขาดโอกาสศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ส่วนปัญหาที่ประสบมากแตกต่างกันในรายวิชาบังคับแต่ละรายวิชา ได้แก่ รายวิชายืดหยุ่นประสบปัญหา มาก ด้าน อุปกรณ์และสถานที่ เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ สถานที่สอนไม่เหมาะสม ด้านเนื้อหาวิชา เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาไม่เอื้ออำนวยในการจัดการแข่งขัน รายวิชาตะกร้อประสบปัญหา มาก ด้านนักเรียน เกี่ยวกับนักเรียนหญิงเรียนทักษะใหม่ๆ ได้ช้ากว่านักเรียนชาย ด้านอุปกรณ์และสถานที่ เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน ขาดง่าย ด้านเนื้อหาวิชา เกี่ยวกับจัดกิจกรรมการสอนให้ทั้งสองเพศพร้อมกัน ได้ช้า รายวิชาเทเบิลเทนนิสประสบปัญหา มากด้านอุปกรณ์และสถานที่ เกี่ยวกับ อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ และสถานที่ไม่เหมาะสม จากการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในระดับอำเภอกับระดับ ตำบล พบว่า มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

พวงศักดิ์ สนเทศ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียน เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยใช้แบบสอบถามครูพลศึกษา จำนวน 336 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 840 คน ผลการวิจัยพบว่าครูพลศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับ

การแสดงพฤติกรรมการสอนของครูพลศึกษาอยู่ในระดับบ่อขครั้ง เรียงตามลำดับ คือ ด้านการปลูกฝังจริยธรรมและคุณธรรม ได้แก่ สอนให้มีระเบียบวินัย สอนให้มีความรับผิดชอบ ด้านคุณลักษณะส่วนตัวในการสอน ได้แก่ แต่งกายได้เหมาะสมกับวิชาที่สอน ให้ความรักความสุติธรรมกับนักเรียนทุกคน ด้านการเตรียมการสอน ได้แก่ บอกขอบข่ายเนื้อหาวิชาก่อนดำเนินการสอนแต่ละครั้ง แสดงให้เห็นถึงการเตรียมเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดี ด้านการดำเนินการสอน ได้แก่ สอนเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ต่อเนื่องจากง่ายไปหายาก ให้นักเรียนอบอุ่น ร่างกายเหมาะสมกับลักษณะวิชาที่สอน ด้านการจูงใจและเสริมแรงการเรียน ได้แก่ ให้ความเป็นกันเองและมีมนุษยสัมพันธ์กับนักเรียนทุกคน ชมเชย สนับสนุน และให้กำลังใจนักเรียนในการแสดงออก ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ได้แก่ ชี้แจงให้นักเรียนทราบเกณฑ์และวิธีการทดสอบในวิชาที่สอน ทดสอบย่อย ภาคปฏิบัติตลอดภาคเรียน ด้านการใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนอื่น ๆ ได้แก่ สสำรวจอุปกรณ์การสอนพลศึกษาทั้งก่อนและหลังเวลาสอน แนะนำนักเรียน เกี่ยวกับการใช้ การเก็บรักษาอุปกรณ์กีฬาและสื่อการสอนอื่น ๆ ให้นักเรียน ทราบทั่วกัน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็น ระหว่างครูพลศึกษากับนักเรียน มีชมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของครูพลศึกษา พบว่า แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

เกษร เข้มทอง (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของ โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร" โดยได้นำแบบประเมินที่ได้สร้างขึ้นเอง ไปประเมินโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 43 โรงเรียน ข้อมูลที่ได้มานำไปวิเคราะห์โดยการทำค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยปรากฏว่า สถานภาพของ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยเฉลี่ยแล้ว จัดโปรแกรมพลศึกษาอยู่ในระดับดี ได้แก่ ด้านการดำเนินการสอนในชั้นเรียน

และการจัดผลศึกษาพิเศษ และด้านการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ในระดับค่อนข้างดี ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ด้านการบริหารดำเนินการผลศึกษาและด้านสนาม อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ส่วนที่อยู่ในระดับควรปรับปรุง ได้แก่ ด้านการจัดกิจกรรมผลศึกษาเพื่อนันทนาการ สรุปโดยส่วนรวมสภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จัดโปรแกรมผลศึกษา โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี และจากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนสภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครระหว่างโรงเรียนประเภทชายล้วน หญิงล้วน และสหศึกษา และระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในท้องที่การศึกษาต่าง ๆ พบว่าไม่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คณิศร มีรักษ์ (2527) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความต้องการขั้นพื้นฐาน ในการจัดดำเนินการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าหมวดผลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 300 โรงเรียนนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ด้วยการหาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการขั้นพื้นฐานอุปกรณ์ผลศึกษาของ หัวหน้าหมวดผลศึกษาสำหรับกีฬาประเภทรายบุคคล จะมีค่าเฉลี่ยความต้องการของอุปกรณ์ดังนี้ ไม้ตีเทเบิลเทนนิส 30 อัน กระบี่หวาย 45 อัน ไม้ตีแบดมินตัน 46 อัน ดาบหวาย 34 อัน พลอง 38 อัน ไม้ฮ็อกกี้ 32 อัน ชูต เรียนฮูโด 28 ชูต ไม้ตีเทนนิส 32 อัน ง้าวหวาย 29 อัน อุปกรณ์ที่ใช้ฝึกทั้งเฉพาะบุคคล เป็นหมู่เป็นทีมมีความต้องการ ดังนี้ ลูกเทเบิลเทนนิส 6 โหล จักรช่อมขนาดน้ำหนัก 1 กิโลกรัม 17 อัน แหวนไม้ฝึกช่อมขนาดน้ำหนัก 600 กรัม 16 อัน แหวน ไม้ฝึกช่อมขนาดน้ำหนัก 800 กรัม 14 อัน รั้วกระโดด 11 รั้ว จักรช่อมขนาด น้ำหนัก 2 กิโลกรัม 11 อัน ไม้คทาสำหรับวิ่งผลัด 9 อัน ลูกน้ำหนักขนาด 4, 3.65, 5.45 กิโลกรัม อย่างละ 5 ลูก สตาร์ทตั้งบล็อก 4 อัน ลูกบาสเกตบอล

22 ลูก ลูกตะกร้อ 43 ลูก ลูกชนไก่ 5 โทล ลูกฟุตบอล 34 ลูก โฟมว่ายน้ำ
 17 แผ่น ลูกวอลเลย์บอล 37 ลูก ไม้ยาวสำหรับแทนอาวุธยาว 22 อัน ไม้สั้น
 สำหรับแทนอาวุธสั้น 19 อัน ลูกฮ็อกกี้ 23 ลูก ถุงมือชกฟุตบอล 26 อัน
 ลูกชกฟุตบอล 15 ลูก ไม้ตีชกฟุตบอล 4 อัน ลูกแฮนด์บอล 18 ลูก ลูกเทนนิส
 31 ลูก ลูกขนู 36 ดอก คันขนู 12 คัน เป้าขนู 7 เป้า บาร์เบลขนาด 200
 ปอนด์ 3 ชุด คานบาร์เบล 3 อัน เข็มขัดรัดเอว 3 เส้น ลูกรักบี้ฟุตบอล 13
 ลูก เขือกกระโดด 24 เส้น ลูกเหล็กกลมขนาดกลางและขนาดใหญ่อย่างละ 6 คู่
 นวมซ้อม 6 คู่ เป้าล่อ 5 เป้า กระจับ 5 อัน ขางกันฟัน 5 อัน แบคชกกระสอบ
 ทราช 5 คู่ เครื่องป้องกันศีรษะ 4 อัน ลูกโปโลน้ำ 14 ลูก จักรยาน 7 คัน
 หมวกกันน็อค 7 ใบ ลูกเนตบอล 11 ลูก ห่วงขำตาข่าย 18 ห่วง โต๊ะ
 เทเบิลเทนนิส 4 ตัว ตาข่าย 4 ผืน เส้ากระโดดสูง 2 คู่ ไม้พาด 2 อัน
 เส้าแบดมินตัน 2 คู่ ตาข่าย 4 ผืน เส้าวอลเลย์บอล 3 คู่ ตาข่าย 3 ผืน
 เส้าเทนนิส 1 คู่ ตาข่าย 1 ผืน อุปกรณ์ที่เป็นเบาะสำหรับปูรองพื้น มีความ
 ต้องการดังนี้ เบาะขนาดกว้าง 1.20 ยาว 2.00 เมตร 14 เบาะ เบาะชุด
 และมวยปล้ำ 21 เบาะ อุปกรณ์ที่เป็นเครื่องบอกจังหวะ มีความต้องการ ดังนี้
 เครื่องเล่นเทป 2 เครื่อง แทมโพลีนเคาะจังหวะ 1 อัน เครื่องขยายเสียง 1
 ตัว เทปเพลงประกอบกิจกรรมเข้าจังหวะ 2 ม้วน กลองพาเหรดประกอบ
 การบริหาร 1 ใบ เทปเพลงประกอบการบริหาร 2 ม้วน เทปเพลงประกอบ
 วิชากระบี่ ดาบหวาย 2 ม้วน อุปกรณ์ถาวรหากแก่การเคลื่อนย้าย มีความ
 ต้องการดังนี้ ลูกฟุตบอลสำหรับแขวนฝึกโหม่ง 2 ลูก ลูกวอลเลย์บอลสำหรับ
 แขวนฝึกตบ 2 ลูก ชุดประตูฮ็อกกี้ 1 คู่ เบสยาวสี่เหลี่ยม 3 อัน โหม่เพลสฮาง
 ห้าเหลี่ยม 1 อัน พิชเซอร์ฮางรูปยาว 1 อัน หน้ากาก 1 อัน แฝงตาข่ายกันหลัง
 1 แฝง บ็อกแอสตันด์หรือม้าหมอน 2 ตัว กระดานสปริง 2 ตัว สกัมแมชชีน 1 ตัว
 กระสอบทราช 1 ที่ ฟันชิงบอล 2 ที่ เวทีสำหรับฝึกมวยไทย-สากล 1 เวที
 ทุ่นแบ่งเขตโปโลน้ำ 1 ชุด ประตูพร้อมตาข่ายโปโลน้ำ 1 คู่ ราวทรงตัวชาย 1
 ที่ ราวทรงตัวหญิง 1 ที่ สระน้ำขนาดกว้าง 15 เมตร ยาว 15 เมตร ลึก 5

เมตร 1 สระ แป้นความสูง 3, 5, 7, 10 เมตร 1 แป้น ราวต่างระดับ 1 ชุดห่วง 1 ชุด ราวเดี่ยว 1 ชุด ราวเดี่ยว 1 ชุด ราวคู่ 1 ชุด เกี่ยวกับพื้นที่ในการสอนกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหว ถ้ากิจกรรมใดมีอุปกรณ์ประกอบเฉพาะบุคคล ความต้องการของพื้นที่จะเพิ่มมากขึ้นตามต้องการของพื้นที่ จะเพิ่มมากขึ้นตามขนาดของอุปกรณ์ที่ใช้ในการเคลื่อนไหว สำหรับสนามที่มีอยู่ในร่มจะมีความต้องการจำนวนสนามมากกว่าสนามที่มีอยู่กลางแจ้ง สนามการเก็บรักษาอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกแต่ละประเภทก็จำเป็นต้องเก็บเฉพาะอย่าง โดยจัดเป็นกลุ่มที่มีลักษณะและองค์ประกอบคล้ายคลึงกันเข้าอยู่ด้วยกัน นอกจากบางประเภทต้องเก็บในที่เฉพาะ จากผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารโรงเรียนทุกโรงเรียน ควรได้มีการจัดหรือเตรียมอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา ให้ได้ใกล้เคียงกับจำนวนที่หัวหน้าหมวดพลศึกษาต้องการ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนพลศึกษา

ทัศนา นุ่นประดิษฐ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้ จำนวน 56 โรงเรียน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้ค่า "ที" (t-test) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ ไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลยแม้แต่โรงเรียนเดียว นอกนั้นอยู่ในระดับ "ดี" เพียงร้อยละ 35.71 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 53.37 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 8.93 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 1.79

2. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัด และระดับอำเภอ

ในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

วิจิตร ลัดดาพันธ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 30 โรงเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่า "ที" (t-test) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลขแม้แต่โรงเรียนเดียว โดยมีอยู่เฉพาะ "ดี" เพียงร้อยละ 6.66 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 86.66 และระดับ "พอใช้" ร้อยละ 6.66

2. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัดและระดับอำเภอในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ประทีป เวทย์ประสิทธิ์ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูพลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้" โดยใช้แบบสอบถามผู้บริหารและครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาทุกโครงการ ยกเว้นโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางพลศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก ไม่มีโรงเรียนใดจัดเลย สำหรับปัญหาที่ประสบมากที่สุดได้แก่ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารและผู้ปกครองไม่ค่อยเห็นความสำคัญ และไม่คอยให้ความร่วมมือในการจัดโปรแกรมพลศึกษารวมทั้งศึกษานิเทศก์ไม่ค่อยให้คำแนะนำสนับสนุนและช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่มี

ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน อุปกรณ์ ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ และไม่ครบทุกกิจกรรมที่จัด สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มมีไม่เพียงพอและ อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม ขาดหนังสือและเอกสารความรู้ทางด้านพลศึกษาสำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดยานพาหนะ และไม่มีความสะดวกในการเดินทางไปร่วมแข่งขันกีฬา ระหว่างโรงเรียน รวมทั้งสภาพภูมิอากาศและฤดูกาลเป็นอุปสรรคต่อการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน

กฤษณ์ กลีกร (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน วิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารและครูพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานครมีความเห็นว่า โรงเรียนสามารถจัดการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก กิจกรรมพลศึกษาที่เปิดสอนพิจารณาตามความพร้อมของโรงเรียนด้านสถานที่ มีการนิเทศทางพลศึกษาในโรงเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา สถานที่เรียนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ การประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา กลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ตั้งเกณฑ์ สำหรับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสบมาก ได้แก่ นักเรียนไม่มีเวลาในการฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม ครูพลศึกษาไม่นำโสตทัศนูปกรณ์มาใช้ในการสอน ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย การประเมินผลการเรียนไม่สามารถทำได้ครบทุกด้าน และขาดแคลนงบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร โดยส่วนรวมแล้วพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในปัญหาด้านนักเรียน ด้านครูพลศึกษา ด้านอุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา และ

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาพลศึกษา ส่วนปัญหาด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ชลอ เขียวฉวี (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับสถานภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 1" ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารและครูพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 1 มีความเห็นว่าจะสามารถจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก กิจกรรมพลศึกษาที่เปิดสอนพิจารณาตามความพร้อมของโรงเรียนทางด้านวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก การเรียนการสอนในชั้นเรียนมีจำนวนนักเรียนที่เหมาะสม ครูพลศึกษาเตรียมการสอนและวางแผนในการสอนเป็นอย่างดี มีการนิเทศการเรียนการสอนในชั้นเรียน และมีการจัดโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเป็นบางครั้ง โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา สถานที่เรียนวิชาพลศึกษายังไม่เพียงพอ การประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา กลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ตั้งเกณฑ์ สำหรับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสบมาก ได้แก่ นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม ครูพลศึกษามีจำนวนไม่เพียงพอและมีงานในหน้าที่มากเกินไป สถานที่ในร่มสำหรับทำการสอนมีไม่เพียงพอ ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดวัสดุอุปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ เป็นต้น และขาดแคลนงบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 1 โดยส่วนรวม พบว่า ปัญหาทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ชัยณรงค์ แฉ้มขจร (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 73 โรงเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่า "ที" (t-test) ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" ร้อยละ 2.74 ระดับ "ดี" ร้อยละ 38.36 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 47.94 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 9.59 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 1.37

2. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัดและระดับอำเภอในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นิรันดร์ กาทอง (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพ และปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 9" ผลการศึกษาพบว่าโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 9 สามารถจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก กิจกรรมพลศึกษาที่เปิดสอนพิจารณาตามความพร้อมของโรงเรียนทางด้านวัสดุ-อุปกรณ์และสถานที่ การเรียนการสอนในชั้นเรียนมีจำนวนนักเรียนที่เหมาะสม ครูพลศึกษา เตรียมการสอนและวางแผนการสอนเป็นอย่างดี มีการนิเทศการเรียนการสอนในชั้นเรียน และมีการจัดโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเป็นบางครั้ง โรงเรียนมีการจัดสอนซ่อมเสริมวิชาพลศึกษาและจัดการแข่งขัน กีฬาภายในโรงเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มี

โรงเรียนฝึกพลศึกษา สถานที่เรียนวิชาพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ การประเมินผล การเรียนวิชาพลศึกษาใช้เกณฑ์กลุ่มโรงเรียน สำหรับปัญหาในการจัดการเรียน การสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสบมาก ได้แก่ นักเรียน ไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม ครูพลศึกษาไม่นำวัสดุอุปกรณ์มาใช้ในการ เรียนการสอน ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ครูพลศึกษาขาดความรู้ความ เข้าใจในการสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน เพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลการ เรียน และหมวดวิชาพลศึกษามีขาดแคลนงบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร เมื่อเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหา การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 9 โดยส่วนรวม พบว่า มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในปัญหาด้านการสอนของ ครูพลศึกษาเพียงด้านเดียว

บรรเจิด โชติเกษมศรี (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความคิด เห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพปัญหาของการจัดและดำเนินการ โพรแกรมพลศึกษา ของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามระดับมัธยมศึกษา ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้" ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ระดับมัธยมศึกษาใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่มีการจัดและดำเนินการ โพรแกรมพลศึกษาในด้านโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และโครงการ จัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนโครงการจัดบรรดิกการทางพลศึกษามีการจัดน้อย สำหรับปัญหาในการจัดและดำเนินการโพรแกรมพลศึกษาของโรงเรียน ที่ประสบ ในระดับมากที่สุด คือ อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอและมีไม่ครบทุกกิจกรรม ปัญหาที่ประสบในระดับมากได้แก่ งบประมาณไม่เพียงพอ ขาดสถานที่ในการ เรียนการสอน และการจัดกีฬาภายใน สถานที่ในร่มและกลางแจ้งมีไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสม สถานที่สำหรับค้มน้ำและห้องน้ำส้วมมีไม่เพียงพอ อุปกรณ์

เกี่ยวกับการพยาบาลฉุกเฉินและอุปกรณ์เบ็ดเตล็ดไม่เพียงพอ ขาดการควบคุมการเบิกจ่าย และการจัดเก็บรักษาอุปกรณ์อย่างถูกต้องเป็นระเบียบ อุปกรณ์ทางผลศึกษามักชำรุดสูญหายบ่อยและไม่สะดวกในการซ่อมแซม ขาดหนังสือ และเอกสารสำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน ห้องทำงานของครูผลศึกษาและห้องเก็บอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ครูผลศึกษารับผิดชอบงานมาก ครูผลศึกษาไม่มีอิสระในการสอนและขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน นักเรียนหญิงและชาย มีปัญหาในการเรียนร่วมกัน นักเรียนขาดโอกาสที่จะฝึกหัดและมีส่วนร่วมในกิจกรรม ผู้บริหารขาดการจัดวางแผนการบริหารไว้ล่วงหน้าและไม่มีนโยบายที่แน่นอนในการจัดและดำเนินการ ศึกษานิเทศก์ไม่ค่อยให้คำแนะนำและเอาใจใส่ช่วยเหลือเท่าที่ควร ขาดเจ้าหน้าที่ในการรักษาพยาบาลเมื่อนักเรียนเจ็บป่วย วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนเป็นอุปสรรคในการสอน ขาดยานพาหนะและไม่มีความสะดวกในการเดินทางไปร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครูผลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาโดยส่วนรวมในปัญหาทางด้านครูผลศึกษา ด้านผู้บริหาร ด้านนักเรียน ด้านผู้ปกครอง ครูและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ด้านงบประมาณ ด้านอุปกรณ์ ด้านสถานที่ และเรื่องอำนวยความสะดวก รวมทั้งด้านการจัดและดำเนินการแล้ว พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในปัญหาทุกด้าน

พรพิไล โกมกมาศ (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "สถานภาพโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมผลศึกษา ไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคกลางจำนวน 65 โรงเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้ค่า "ที" (t-test) ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลางไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลข แม้แต่โรงเรียน
เดียว นอกนั้นอยู่ในระดับ "ดี" เพียงร้อยละ 6.15 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ
83.08 และระดับ "พอใช้" ร้อยละ 10.77

2. สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัด และระดับ
อำเภอ ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2529) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การประเมิน
โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทย" โดยมี
จุดมุ่งหมายที่จะประเมินและจัดระดับคุณภาพของสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา
ของไทยและเปรียบเทียบสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ระหว่างโรงเรียนที่ตั้ง
อยู่ในแต่ละภาค แต่ละเขต และแต่ละเขตการศึกษาต่างๆ โดยได้สร้างแบบ
ประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ขึ้นมา ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. โรงเรียนรัฐบาลในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทยนั้นมีครูพลศึกษา
ที่มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีร้อยละ 77 และประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง
ร้อยละ 22 และระดับปริญญาโท เพียงร้อยละ 0.7 โดยโรงเรียนในท้องที่
กรุงเทพมหานครมีครูพลศึกษาที่มีวุฒิการศึกษา ในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท
มากกว่าในท้องที่อื่นๆ

2. สถานที่กลางแจ้งและสถานที่ในร่มของโรงเรียนที่สามารถใช้ใน
โปรแกรมพลศึกษาได้คิดเฉลี่ยแล้วมีเพียงโรงเรียนละ 10,028 และ 968
ตารางเมตรตามลำดับ โดยโรงเรียนในท้องที่ระดับจังหวัด และในระดับอำเภอ
มีสถานที่กลางแจ้งสูงกว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในท้องที่กรุงเทพมหานคร

3. กิจกรรมพลศึกษาภาควิชาบังคับตามหลักสูตรพลศึกษาชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ที่โรงเรียนต่าง ๆ เลือกเปิดสอนมากที่สุดตาม
ลำดับ 6 กิจกรรมได้แก่ วอลเลย์บอล แชนด์บอล กิจกรรมเข้าจังหวะ แบดมินตัน

ฟุตบอล และดาบสองมือ

4. ค่าเฉลี่ยของอุปกรณ์พลศึกษาที่เป็นอุปกรณ์กลางที่สำคัญ เช่น ลูกบาสเกตบอล ลูกตะกร้อ ลูกฟุตบอล ลูกวอลเลย์บอล โต๊ะเทเบิลเทนนิส และ เบาะ сидหย่นของโรงเรียนต่างๆ คือ 23, 32, 19, 24, 16 และ 11 ตามลำดับ โดยที่โรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีอุปกรณ์เหล่านี้มากกว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในท้องที่อื่นๆ

5. ค่าเฉลี่ยของคะแนนของสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไถยนั้น คือ ร้อยละ 62 ของคะแนนรวมทั้งหมด โดยที่ไม่มีโรงเรียนใดเลยที่มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมากอยู่ในระดับดีมีเพียง 2 โรงเรียน หรือประมาณร้อยละ 1 อยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 52 และอยู่ในระดับพอใช้ ร้อยละ 44

6. โรงเรียนที่ตั้งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงใต้มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาดีกว่าภาคอื่นๆ เมื่อจัดตามที่ตั้งของภาค โรงเรียนในระดับจังหวัดมีการจัดโปรแกรมพลศึกษาดีกว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในท้องที่อื่นๆ และเมื่อแบ่งตามเขตการศึกษา โรงเรียนที่อยู่ในเขตการศึกษาที่ 10 มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาดีกว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษาอื่นๆ

วิวิษา บุญชัย, อริสา พงษ์อมรพรหมและไพวัลย์ ตัณฑลาพูน(2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินโครงการพลศึกษาของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของไถย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาสถานภาพของโครงการพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของไถย และเพื่อเปรียบเทียบสถานภาพของโครงการพลศึกษาในโรงเรียนระหว่างภาค ท้องที่ และเขตการศึกษาต่างๆ ผู้วิจัยได้ดัดแปลงแบบประเมินสถานภาพของโครงการพลศึกษาของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของรัฐไอไฮไอ ซึ่งทำการประเมินรวม 7 ด้านคือ ด้านปรัชญาและหลักการ ด้านการจัดและบริหารพลศึกษา ด้านการบริหารชั้นเรียน ด้านบุคลากร ด้านหลักสูตร ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการประเมินผลและการ

ให้คะแนน ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนสถานภาพของโครงการผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทยนั้นคือ 80.03 เปอร์เซนต์ซึ่งอยู่ในระดับดี เมื่อจัดสถานภาพของโรงเรียนตามระดับคุณภาพที่ได้วางไว้ปรากฏว่ามีโรงเรียนที่มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก 33 โรงเรียนหรือร้อยละ 11 ส่วนใหญ่ของโรงเรียนคือร้อยละ 46 มีโครงการที่มีคุณภาพอยู่ในระดับดีและมีเพียง 5 โรงเรียน หรือร้อยละ 1 เท่านั้นที่มีโครงการอยู่ในระดับต่ำมาก

2. เมื่อเปรียบเทียบสถานภาพของโครงการผลศึกษาของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในภาคต่าง ๆ ท้องที่ และเขตการศึกษาต่าง ๆ แล้ว ปรากฏว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการจัดโครงการผลศึกษาดีกว่าภาคอื่น ๆ เมื่อแบ่งตามท้องที่ โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในทั้ง 3 ท้องที่ มีการจัดโครงการผลศึกษาใกล้เคียงกัน และเมื่อแบ่งตามเขตการศึกษา โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษา 12 และ 10 มีการจัดโครงการผลศึกษาดีกว่าโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษาอื่น ๆ

3. คุณภาพของโครงการผลศึกษาของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทย ด้านการจัดและบริหารผลศึกษา การบริหารชั้นเรียน บุคลากร การประเมินผลและการให้คะแนนอยู่ในระดับดี ส่วนด้านปรัชญาและหลักการหลักสูตร อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลาง

พัฒนา เจริญวิวัฒน์มงคล (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "สภาพและปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาคาทอลิก กรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียนและครูผลศึกษา ทำการวิเคราะห์ ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ ความแตกต่างด้วยค่า "ที" (t-test) ผลการศึกษาพบว่า

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาคาทอลิกในกรุงเทพมหานครมีการจัดโครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียน และโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนทุกโรงเรียน ส่วนโครงการการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนกับโครงการจัด

กิจกรรมเพื่อนันทนาการนั้นมีการจัดเป็นส่วนใหญ่และสำหรับโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางพลศึกษามีการจัดเป็นส่วนน้อย

2. ปัญหาที่พบในการจัดโปรแกรมพลศึกษามากที่สุด คือศึกษานิเทศก์ไม่ได้มานิเทศเท่าที่ควร สถานที่เรียนในร่มมีไม่เพียงพอ จำนวนนักเรียนในแต่ละคาบมีมากเกินไป ครูอื่น ๆ เห็นว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญในโรงเรียน ทางโรงเรียนไม่ได้จัดที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้นักเรียน ครูพลศึกษามีคาบในการสอนมากเกินไป และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายของนักเรียนหลักเล็กเรียนมีไม่เพียงพอ

3. ผู้บริหารโรงเรียนกับครูพลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดโปรแกรมพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นในด้านโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนและโครงการแข่งขันกีฬารายในโรงเรียน

วิชณี ขวัญบุญจัน (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "สมรรถภาพที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของสมรรถภาพที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสมรรถภาพที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ควรประกอบด้วยด้านสำคัญ 8 ด้าน เรียงลำดับคือ ด้านการสอนพลศึกษาและการประเมินผล ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านวิชาการ ด้านบุคลิกภาพ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านทักษะกีฬา และมีรายการสำคัญรวมทั้งสิ้น 72 รายการ

รายงานการวิจัยจากต่างประเทศ

โคเกอร์ (Coker, 1972) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชาย ของโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนชุมชนที่คัดสรรแล้วของรัฐหลุยเซียนา (A survey of senior high school physical education programs for boys in selected Louisiana public schools) ระหว่างปีการศึกษา 1969-1970 ในด้านการเตรียมการทางด้านอาชีพและภูมิหลังของครู ชั่วโมงสอนของครู เนื้อหาของโปรแกรม และวิธีสอน ข้อมูลบางส่วนได้มาจากการสัมภาษณ์ด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire-interviews) จากครูพลศึกษาจำนวน 75 คน และจากการสังเกตการสอนเพิ่มเติม นำข้อมูลมาวิเคราะห์ในรูปของ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ครูส่วนใหญ่ได้รับการเตรียมการเป็นครูพลศึกษาเป็นอย่างดี ทุกคนได้รับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 67 ได้รับวุฒิปริญญาโทหรือกำลังศึกษาอยู่ในบัณฑิตศึกษาวิทยาลัย ทำการสอนวิชาพลศึกษามาแล้วเฉลี่ย 7.2 ปี ร้อยละ 85 เป็นสมาชิกสมาคมทางการศึกษาหนึ่งแห่งหรือมากกว่า และน้อยกว่าร้อยละ 20 เป็นสมาชิกสมาคมวิชาชีพพลศึกษา ครูประมาณครึ่งหนึ่งสอนวิชาพลศึกษาวิชาเดียว เฉลี่ย 19 ห้องต่อสัปดาห์ ที่เหลือสอนวิชาอื่นๆด้วยเฉลี่ย 26 ห้องต่อสัปดาห์ ซึ่งจะรวมทั้งการสอนวิชาพลศึกษาด้วยจำนวน 12 ห้อง และแต่ละห้อง มีนักเรียนเฉลี่ยจำนวน 31 คน นักเรียนร้อยละ 59 ของโรงเรียนจำนวน 46 โรงเรียน ได้รับการจัดเข้าชั้นเรียนโดยไม่แบ่งระดับชั้นเรียน ร้อยละ 70 ของโรงเรียนจำนวนดังกล่าว นักเรียนได้เรียนวิชาพลศึกษา 300 นาทีต่อสัปดาห์ สิ่งที่มีส่วนในการช่วยประประเมิณผลการเรียนได้แก่ การแต่งกาย การมาเรียนวิชาพลศึกษา ความตั้งใจและการทดสอบทักษะ ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามสมรรถภาพทางกาย สำหรับเยาวชนของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันตนาการของอเมริกา (The AAHPER youth fitness test) ในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ร้อยละ 65 ของครูที่ตอบแบบสอบถามทำการสอบข้อเขียนนักเรียนด้วย

โรงเรียนมากกว่าครึ่ง ให้คะแนนสำหรับวิชาพลศึกษาแก่นักเรียนที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาด้วย โดยพื้นฐานหลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหากีฬา บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ซอฟท์บอล และทัชฟุตบอล กิจกรรมสหศึกษาและพลศึกษาตัดแปลง ไม่ใคร่จะมีการจัดหรือมีจัดน้อยในหลักสูตร ก่อนการวิจัยครั้งนี้ 3 ปี กิจกรรมส่วนใหญ่จะมีเทนนิส กิจกรรมการเล่นโลดโผนและฮิดหย่น และกีฬาแบดมินตัน กิจกรรมที่ไม่ได้รับการจัดได้แก่ ฟุตบอล ซอฟท์บอล เทเบิลเทนนิส และ แสควอร์ดานซ์ ฟิล์มและคู่มือการทดสอบสมรรถภาพถือเป็นสื่อช่วยสอนที่ใช้กันมากที่สุด ประมาณ ร้อยละ 50 ของโรงฝึกพลศึกษามีขนาดพอดี งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการการศึกษาสำหรับวิชาพลศึกษามีจำกัด ปัญหาที่ครูพลศึกษาพบมากได้แก่การขาดอุปกรณ์ ขาดสิ่งอำนวยความสะดวก ชั้นเรียนมีขนาดใหญ่ และขาดที่ว่างในร่ม ใช้เวลาประมาณ ร้อยละ 40 ของเวลาเรียนวิชาพลศึกษาไปในการเล่นกิจกรรมเกม โดยเน้นการเล่นเป็นทีม ไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับการพัฒนาการวางแผน และชั้นเรียนส่วนใหญ่จะเน้นด้านนันทนาการเป็นพื้นฐาน ครูมีการใช้ที่จำกัดในเรื่องหลักการของความเข้าใจ การจูงใจ การเสริมการเรียนรู้ และการเปิดโอกาสให้มีความพยายามซ้ำ ๆ ที่จะเรียน การปกครองชั้นเรียนทำได้ดี ประมาณครึ่งหนึ่งของครูและนักเรียนส่วนใหญ่แต่งกายในชุดสำหรับประกอบกิจกรรม นักเรียนส่วนใหญ่ ใช้ห้องสำหรับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและอาบน้ำ แต่มีหลายแห่งที่จำเป็นต้องทำการซ่อมแซมใหม่ ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า

1. โดยทั่วไปโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของรัฐหลุยเซียนาได้รับการปรับปรุงในช่วงระยะเวลา 14 ปีที่ผ่านมา แต่ยังคงขาดการวางแผนระยะกลางและระยะยาว
2. โดยทั่วไปครูพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของรัฐหลุยเซียนาได้รับการเตรียมการสำหรับการเป็นครูพลศึกษามาอย่างสมบูรณ์ แต่ยังไม่สามารถสอนวิชาพลศึกษาให้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

สโตน (Stone , 1972) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาบางด้าน : การศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษารัฐคารโรไลนาเหนือ (Students attitudes about slected aspects of the health and physical education programs : A North Carolina secondary school study) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะตรวจสอบทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษารัฐคารโรไลนาเหนือ เกี่ยวกับโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษา การศึกษาคั้งนี้พยายามที่จะชี้ออกมาให้เห็นถึงความชอบ ไม่ชอบ ความปรารถนา และความต้องการ ในวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา รวมทั้งสอบถามให้แน่เกี่ยวกับความรู้สึกของเหล่านักเรียน เกี่ยวกับ การปรับปรุงโปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษา แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ส่งไปยังนักเรียนจำนวน 3033 คน ครูและผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 221 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษารัฐคารโรไลนาเหนือ ที่เลือกสุ่มมาเป็นจำนวน 25 โรงเรียน จากการทบทวนวรรณคดีและผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่านักเรียนให้ข้อมูลความคิดเห็นที่เที่ยงตรงและน่าเชื่อถือเกี่ยวกับคุณภาพ และความต้องการของโปรแกรมพลศึกษา ครูและปรัชญาของเรา ปฏิบัติวิชาของนักเรียนและครูต่อโปรแกรมพลศึกษาและการสอนเป็นเรื่องวิกฤติมาก และโดยส่วนใหญ่เป็นโปรแกรมที่ไม่สมบูรณ์ จุดค้อยที่ข้อมูลแสดงให้เห็น ได้แก่

1. สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ มีคนใช้มาก และเมื่อมีสิ่งดังกล่าวเพียงพอก็มีการใช้ไม่ได้เต็มที่ คุณภาพของอุปกรณ์ก็ใช้ไม่ได้หรือมีคุณภาพต่ำ
2. สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการอาบน้ำหลายรายการที่ระบุอยู่ในสภาพที่ใช้ไม่ได้ ทำให้นักเรียนกว่าครึ่งไม่ยอมอาบน้ำ
3. นักเรียนมีโอกาสน้อยมากที่จะเลือกวิชาเรียนตามโปรแกรมพลศึกษา
4. มีการเน้นไม่เพียงพอในกิจกรรมพลศึกษาสำหรับบุคคล
5. โรงเรียนมีการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนน้อยมาก

6. ใช้การสอนเป็นรายบุคคลน้อยมาก
7. ระหว่างสอนครูไม่ใคร่อยู่
8. ตามความคิดของนักเรียน ครูสุขศึกษาและพลศึกษาส่วนใหญ่

มีคุณภาพไม่เพียงพอที่จะสอน

นักเรียนได้ให้ข้อตัดสินใจเกี่ยวกับลักษณะที่จะประกอบกันขึ้นเป็น
โปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาที่ดี ดังนี้

1. โปรแกรมจะต้องจัดให้มีอุปกรณ์ที่เหมาะสม ในด้านคุณภาพ
สอดคล้อง ปริมาณพอเพียงและเป็นอุปกรณ์ที่ใช้บ่อยมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
2. เป็นโปรแกรมที่เน้นกีฬาประเภทบุคคล
3. สิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวกับการอาบน้ำทำความสะอาด
ร่างกายมีเพียงพอ
4. โปรแกรมจะต้องจัดสำหรับกิจกรรมที่มีให้เลือกอย่างมากมาย
และให้โอกาสในการเลือกกิจกรรมด้วย
5. เน้นกฎการเรียนรู้ของนักเรียนและพื้นฐานของกิจกรรม
6. การทดสอบทางพลศึกษาจะต้องวัดในด้านกฎกติกา ทักษะและ
ความรู้ในกิจกรรม
7. ในชั้นเรียนวิชาพลศึกษาจะมีนักเรียนในชั้นเรียนน้อย แต่มีเวลา
สำหรับให้นักเรียนประกอบกิจกรรมได้มากขึ้น

นักเรียนได้กล่าวถึงการสอนที่ดีและมีประสิทธิผลไว้ด้วย โดยกล่าวว่า
ครูที่ดีจะใช้อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ให้เป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน
ครูที่ดี เน้นกิจกรรมส่วนบุคคลมาสอน และให้การวิพากษ์ที่สร้างสรรค์แก่นักเรียน
ทุกครั้ง เป็นครูที่เน้นพื้นฐานและการสอนเป็นรายบุคคลอยู่เสมอ ครูที่ดีและมี
ประสิทธิผลจัดอยู่ในลำดับที่สองรองลงมาจากครูแนะแนว ในฐานะที่เป็นบุคลากร
ที่นักเรียนจะเข้ามาพบเมื่อมีปัญหาส่วนตัว ครูที่ดีจะมีความรู้ในวิชาที่เกี่ยวข้อง
เช่นชา แอลกอฮอล์ ชีวิตครอบครัวและปัญหาสุขภาพที่สำคัญอื่น ๆ ครูที่ดีจะให้
นักเรียนได้มีโอกาสเลือกกิจกรรมที่จะครอบคลุมหลักสูตรวิชาพลศึกษา ในท้ายที่สุด

นักเรียนกล่าวว่า ครูที่ดีและมีประสิทธิภาพจะต้องมีคุณภาพที่ดีที่จะสอนวิชาสุขศึกษา และพลศึกษาด้วย

โรซาโต (Rosato, 1973) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การประเมิน โปรแกรมพลศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาชุมชนที่คัดสรรในรัฐเทนเนสซี" (An evaluation of the physical education programs in selected public secondary schools in Tennessee) โดยใช้แบบให้คะแนนทาง สุขศึกษาและพลศึกษาของลาพอร์ต แบบที่ 2 (The LaPorte Health and Physical Education Score Card No.II) เป็นเครื่องมือในการ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลและการสังเกตเพื่อประเมิน โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนเหล่านี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความ แปรปรวนแบบทางเดียว สถิติ ที่ ไคแอสควร์ นอกจากนั้นได้ใช้แบบสอบถามเพื่อ ให้เข้าใจในภูมิหลังทางการศึกษา ประสบการณ์การสอน และแผนการในอนาคต ของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลจากการศึกษาที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 37.2 และ โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 38.4 มีโปรแกรมพลศึกษาโดยส่วน รวมอยู่ในระดับที่ดี

2. โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการรับรองจาก สมาคมวิทยาลัยและโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคใต้มีคะแนนสูงกว่าโรงเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานนี้ อย่างมีนัยสำคัญ

3. โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีขนาดใหญ่ มีคะแนนสูง กว่าโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญ และ

4. โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น มีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนรวมของแบบให้คะแนนของ ลาพอร์ต อย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา พอสรุปได้ดังนี้

1. ความมีผู้นำที่เข้มแข็งระดับรัฐที่มีกลไกที่จะให้ความช่วยเหลือ และเป็นปากเสียงให้กับนักพลศึกษาในระบบของโรงเรียนชุมชน
2. ทางปฏิบัติสำหรับรัฐ ครูที่จะสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ควรจะได้รับการฝึกฝนอบรมมาทางพลศึกษาโดยตรงในระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าเป็นอย่างน้อย
3. ปฏิบัติการในการให้คะแนนวิชาพลศึกษา ควรจะยุติธรรม และโต้แย้งได้
4. ควรเน้นโปรแกรมการแข่งขันกีฬากายในให้มากกว่าอดีตที่ผ่านมา
5. โรงเรียนพลศึกษาควรได้รับการออกแบบให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นเอกประสงค์

สเปนเซอร์ (Spencer, 1974) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "สถานภาพของพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐที่ได้คัดสรรแล้วในรัฐเซาท์ดาโคตา" (The status of physical education in selected public high schools in the state of South Dakota) ในระหว่างปีการศึกษา 1973-1974 โดยวิธีเชื่อมโยงโรงเรียนจำนวน 27 แห่ง และให้คะแนนตามแบบประเมินผลของลาปอร์ตแบบที่ 2 ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. มีเพียงร้อยละ 7 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีการเขียนรายวิชาที่เรียนและความมุ่งหมายเฉพาะในแต่ละระดับชั้น
2. มีเพียงร้อยละ 37 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีโปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬากายในโรงเรียนทั้งชายและหญิง
3. มีเพียงร้อยละ 18 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีโปรแกรมการสอนพลศึกษาตามแบบใหม่
4. มีเกือบร้อยละ 60 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีที่อาบน้ำให้นักเรียน ไม่เพียงพอในช่วงเวลาที่มีการเรียนพลศึกษาพร้อมกันสูงสุด

5. มีร้อยละ 37 ของโรงเรียนทั้งหมดที่เปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีโอกาสใช้อุปกรณ์ของโรงเรียนเพื่อนันทนาการในเวลาว่าง
6. นักเรียนเกือบทุกโรงเรียนยกเว้น 2 โรงเรียนมีโอกาสมีส่วนร่วมในโปรแกรมการว่ายน้ำเฉพาะในหน้าร้อนเท่านั้น โดยมีการจัดที่สระว่ายน้ำของชุมชน
7. มีร้อยละ 25 ของโรงเรียนทั้งหมดที่ได้จัดกิจกรรมพลศึกษาให้นักเรียนชายและหญิงได้มีโอกาสมีส่วนร่วมด้วยกัน
8. มีร้อยละ 55 ของโรงเรียนทั้งหมดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถนำการแข่งขันกีฬามาทดแทนการเรียนวิชาพลศึกษาได้
9. มีจำนวนครูน้อยกว่าร้อยละ 10 ที่เป็นสมาชิกสมาคมสุขศึกษาพลศึกษาและสันทนาการของรัฐ
10. มีร้อยละ 66 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีเนื้อที่สำหรับสนามเล่นไม่เป็นไปตามขนาดและมาตรฐานที่ได้เสนอแนะไว้
11. มีน้อยกว่าร้อยละ 20 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีการตรวจสอบสุขภาพของนักเรียนเป็นครั้งคราวและมีเพียงสามโรงเรียนเท่านั้นที่ทำการตรวจสอบสุขภาพนักเรียนก่อนที่จะให้นักเรียนเรียนวิชาพลศึกษา
12. นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่จะมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมประเภทชุดเท่านั้น
13. มีประมาณร้อยละ 55 ของโรงเรียนทั้งหมดที่มีคะแนนสูงกว่า 100 คะแนน ตั้งแต่ 100 คะแนนลงมาถือว่ามีการจัดโปรแกรมพลศึกษาที่ยังใช้ไม่ได้
14. มีร้อยละ 77 ของโรงเรียนที่มีนักเรียนไม่เกิน 200 คน ได้คะแนนต่ำกว่า 100 คะแนน
15. มีร้อยละ 55 ของโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 501 คนขึ้นไปได้คะแนนตั้งแต่ 150 ซึ่งเป็นระดับคะแนนที่ควรจะเป็นไปตามข้อเสนอแนะหรือใช้ได้

เบสแมนน์ (Bestman, 1974) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การประเมินโปรแกรมพลศึกษา สำหรับนักเรียนชายในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาแอนนาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย" (An evaluation of the boys' physical education programs in the Anaheim union high school district, Anaheim, California) โดยใช้แบบประเมินผลและให้คะแนนของโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของเนลสัน (The Neilson for junior high schools) และแบบให้คะแนนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของเนลสันและฮัดสัน (The Neilson and Hudson score card for senior high schools) เพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 16 แห่งและตอนปลายจำนวน 9 แห่งในด้านครูผู้สอน สถานที่ การจัดและดำเนินการของโปรแกรม การจัดโปรแกรม ได้แก่ การสอน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการช่วยเหลือในวิชาการของครู ผลปรากฏว่า

1. ในด้านครูผู้สอนพบว่า ครูผู้สอนมีความรู้ในวิชาที่สอนดี การเป็นสมาชิก และการร่วมประชุมในสมาคมวิชาชีพ ยังอยู่ในระดับน้อยควรจะได้มีการปรับปรุง โดยทั่วไปครูจะให้คะแนนตนเองสูงในด้านสมรรถภาพทางกาย ประสิทธิภาพของการสอน บุคลิกภาพ และคุณลักษณะ

2. ด้านสถานที่ พบว่า สถานที่โดยทั่วไปของโรงเรียนมีจำนวนเพียงพอ การวางตึกเรียนก็มีความเหมาะสม โรงเรียนบางแห่งมีสถานที่ในร่มและกลางแจ้งไม่เพียงพอมีเพียงไม่กี่โรงเรียนที่มีโรงพลศึกษา อุปกรณ์และวัสดุของโรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวนเพียงพอว่าในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3. การจัดและดำเนินการของโปรแกรม พบว่า จำนวนนักเรียนที่เรียนวิชาพลศึกษามีจำนวนเพียงพอ เวลาที่จัดให้มีการสอนวิชาพลศึกษาเพียงพอ การตรวจสอบสุขภาพนักเรียนของครูพลศึกษายังไม่เพียงพอควรจะได้ปรับปรุง การจัดนักเรียนเข้าเรียนตามชั้นไม่ได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ที่ถูกแล้วควรจะเป็นไป

ตามความต้องการของนักเรียนได้ จำนวนนักเรียนในชั่วโมงการสอนพลศึกษา-พิเศษมีความเหมาะสมดี จำนวนชั่วโมงสอนของครูส่วนใหญ่มีมากเกินไปและเกินกว่าที่จะสามารถปฏิบัติงานให้ได้ผลดีได้

4. การจัดโปรแกรมของกิจกรรมต่างๆพบว่าโดยทั่วไปประเภทของการจัดกิจกรรมจะมีจำนวนจำกัดมากเกินไป การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนของโรงเรียนต่าง ๆ ยังมีน้อยมาก และในหลาย ๆ โรงเรียนไม่มีโปรแกรมดังกล่าวนี้เลย

5. การช่วยเหลือในวิชาการของครูพบว่า โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีหนังสือและเอกสารที่จะช่วยส่งเสริมทางด้านวิชาการของครูมากกว่าโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

โมซาฟารี (Mozafari, 1979) ได้ทำการศึกษาเรื่อง"การศึกษาโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐฟลอริดา" (A study of physical education programs in the secondary schools of Florida) โดยใช้แบบประเมินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการของอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 1,000 คน จะมีความสัมพันธ์แบบผกผันอย่างมีนัยสำคัญกับการสอน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

2. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนลงทะเบียนมากกว่า 1,001 คนจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในสามด้านดังกล่าวแล้ว

3. มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างโรงเรียนระดับกลาง (Middle schools) โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และโรงเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย ในด้านการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการบริหารโปรแกรม

โอลิเวลลา-บิเนอิมิโน (Olivella-Benimino, 1981) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การประเมินโปรแกรมพลศึกษาของครูในโรงเรียนรัฐบาลของไปโตริโก" (Practitioners'evaluation of the physical education programs in Puerto Rico public schools) ผลปรากฏว่า

1. มีจำนวนครูพลศึกษาชายร้อยละ 85.3 หญิงร้อยละ 14.7 และในจำนวนนี้มีประมาณร้อยละ 50 มีอายุระหว่าง 20-29 ปี
2. โปรแกรมพลศึกษาได้รับการประเมินในระดับพอใช้
3. การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวถือเป็นบทบาทสำคัญในโปรแกรมพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา สำหรับในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้นถือว่า ความสามารถทางทักษะส่วนบุคคลถือเป็นสิ่งสำคัญ
4. การเน้นถึงความสำคัญของโปรแกรม ครูพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาถือว่า การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนเป็นส่วนที่สำคัญ ในขณะที่ครูพลศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาถือว่าการสอนเป็นส่วนที่สำคัญมากกว่าด้านอื่น
5. การขาดสิ่งอำนวยความสะดวก การขาดอุปกรณ์ งบประมาณที่จำกัด ความไม่เพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกและการขาดวัสดุเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการจัดโปรแกรมพลศึกษาที่ติดตามความคิดเห็นของครู
6. ประมาณร้อยละ 98 ของครูทั้งหมดได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ฝึกสอนกีฬาด้วยนอกเหนือจากหน้าที่สอนในชั้นเรียน
7. จำนวนครูน้อยกว่าร้อยละ 8 ทำหน้าที่สอนทั้งในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
8. ครูพลศึกษาวัยที่อ่อนหรือวัยหนุ่มเห็นความสำคัญ และคุ้นเคยกับวิธีการสอนใหม่ ๆ มากกว่าครูที่สอนมานานแล้ว
9. ประมาณร้อยละ 54 ของครูพลศึกษาเลือกใช้วิธีการให้เกรดนักเรียนแบบอักษรมากที่สุด

จากเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นสามารถวิเคราะห์ และสังเคราะห์เป็นร่างองค์ประกอบขั้นต้นที่จะนำไปพัฒนาเป็นองค์ประกอบที่จะนำไปใช้ประเมินคุณภาพของโปรแกรมผลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา รวม 7 ด้านดังนี้ คือ

1. ด้านการเรียนการสอนผลศึกษาในชั้นเรียน ประกอบด้วยร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ การจัดการจัดให้มีหนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน โอกาสในการเลือกผลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี วิธีการลงโทษนักเรียนในวิชาผลศึกษา การนำชั่วโมงผลศึกษาไปประกอบกิจกรรมอื่น ๆ ความหลากหลายของกิจกรรมผลศึกษา จำนวนกิจกรรมผลศึกษาที่จัดให้นักเรียนเรียน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
2. การจัดผลศึกษาพิเศษประกอบด้วยร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้คือการมอบหมายงานพิเศษแก่นักเรียนที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย การเน้นภาวะความเป็นผู้นำผู้ตามแก่นักเรียน การแต่งตั้งครูผลศึกษาของนักเรียน การจัดให้มีการสอนผลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกายโดยเฉพาะ การจัดกิจกรรมผลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย วิธีการให้คะแนนสำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย
3. การครูผลศึกษาประกอบด้วยร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ จำนวนนักเรียนโดยเฉลี่ยต่อการเรียนผลศึกษา ใน 1 คาบต่อครูผลศึกษา 1 คน ระดับวุฒิทางผลศึกษาของครูผลศึกษา อัตราส่วนระหว่างครูผลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมด จำนวนชั่วโมงการสอนเฉลี่ยของครูผลศึกษาใน 1 สัปดาห์ ความสนใจในการพัฒนาทางด้านวิชาชีพของครูผลศึกษา การเตรียมแผนการสอนหรือบันทึกการสอน
4. การบริหารงานหมวดวิชาพลานามัยประกอบด้วยร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ ระดับวุฒิทางผลศึกษาของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย การแบ่งหน้าที่ในการทำงานภายในหมวดวิชา การกำหนดให้มีปรัชญาในการทำงานร่วมกัน ก การจัดให้มีการประชุมภายในหมวดวิชา การจัดให้มีเจ้าหน้าที่ ษา อุปกรณ์และห้อง

ปฐมพยาบาล การประชาสัมพันธ์งานต่าง ๆ ของหมวดวิชา การวางแผนในการปฏิบัติงาน การตรวจสุขภาพนักเรียนประจำปี การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนภายนอก

5. การจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ประกอบด้วย ร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ การกำหนดให้มีวัตถุประสงค์ของการแข่งขันกีฬาภายใน การประชาสัมพันธ์วัตถุประสงค์ของการแข่งขันกีฬาภายใน การมีส่วนร่วมในการจัดการแข่งขันของนักเรียน ชนิดกีฬาที่จัดแข่งขันกีฬาภายใน ระยะเวลาในการแข่งขันกีฬาภายใน รูปแบบวิธีการในการจัดการแข่งขันกีฬาภายใน ช่วงเวลาที่ทำการแข่งขันกีฬาภายใน การจัดทำคู่มือการแข่งขันกีฬาภายใน

6. การจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนประกอบด้วย ร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้คือ การกำหนดให้มีวัตถุประสงค์ของการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์วัตถุประสงค์ของการแข่งขัน คุณสมบัติของนักกีฬาของโรงเรียน ช่วงเวลาที่ส่งกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน วุฒิต่างพลศึกษาของผู้ฝึกซ้อมหรือควบคุมทีมกีฬา ผลกระทบด้านการเรียนของนักกีฬาโรงเรียน การสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักกีฬาโรงเรียน

7. การจัดบริหารวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา ประกอบด้วยร่างองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ จำนวนวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้สอนใน 1 คาบ การจัดทำบัญชีวัสดุ อุปกรณ์ การดูแลและจัดเก็บวัสดุ อุปกรณ์ จำนวนสนามกีฬาที่ใช้ในการสอนพลศึกษา มาตรฐานของสนามกีฬาที่มีการเรียนการสอน ความปลอดภัยในการใช้สนามกีฬาต่าง ๆ ระเบียบการใช้สนามกีฬาต่าง ๆ จำนวนสนามกีฬาในร่ม สถานที่ในการเปลี่ยนชุดพลศึกษาของนักเรียน สถานที่ในการทำความสะอาดร่างกายของนักเรียนภายหลังการเรียนวิชาพลศึกษา การจัดบริการน้ำดื่มสำหรับนักเรียน